SPORT
IUNIE 1968
12

CONSTANTIN și NUNWEILLER III CAMPIONATUL ȘI CUPA

„BĂTRÎNII" PRIETENI OBORENI, CARE ȘI-AU CONDUS ECHIPELE LA VICTORIE, GUSTĂ PRIMELE CLIPE ALE VACANȚEI. (Foto: Paul ROMOȘAN)

AMINTIRI DIN ITALIA

Însemnări de la Campionatul European de Fotbal

ARTICIPAȚI LA CONCURSUL NOSTRU DE FOTOGRAFII (amănunte în pag. 18)

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

nr. 12 (227)
ANUL XXI
IUNIE 1968

Revista se tipărește la Combinatul Poligrafic «Casa Scînteii».

Redacția și administrația: str. Vasile Conta 16, București — 22. Telefoane: 11 91 13 și 11 10 05. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale din țară, iar în întreprinderi și instituții prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni—15 lei; 6 luni—30 de lei; 1 an—60 de lei.
43 806

editorialul nostru de

Dimitrie CALLIMACHI

SPERANȚE ȘI ...SPERANȚE

Rîndurile de față ne-au fost sugerate de admirabila prestație a «unsprezecelui» național iugoslav în finala campionatului Europei. Iugoslavii — producînd o adevărată surpriză — au întrecut, precum bine se știe, în semifinale,aureolata echipă a Angliei, campioană a lumii, dovedind astfel (dacă mai era nevoie) că englezii sînt de fapt invincibili doar la ei... acasă! Pentru ca apoi, în finală, ei să-i țină în șah, pe teren «dușman», pe prea lăudații fotbaliști ai peninsulei italiene, care în paranteză fie spus au cam fost trași de păr, în prima manșă, de părtinitorul «cavaler al fluierului», elvețianul Dienst. Revanșa le-a revenit italienilor, ei știind a folosi din plin avantajele terenului propriu (de fapt acum cine joacă acasă — s-a văzut — bate; englezii au cîștigat acasă — C.M.; italienii cîștigă C.E. — tot acasă; oare la atît să se fi redus astăzi sportul? Păcat! Ne întrebăm îngrijorați: încotro se îndreaptă fotbalul? Dar asta-i o altă problemă). Pentru noi, însă, iugoslavii rămîn învingătorii morali și revelația acestei așa de disputate a III-a ediții a campionatului Europei. Și toate aceste isprăvi în repertoriul unei echipe cu fantastica, cu incredibila medie de vîrstă de 22,5 ani, fapt care i-a determinat pe ziariștii de pe Stadio Olimpico să o numească semnificativ **Iugoslavia-baby.** Va să zică cartea de vizită a Iugoslaviei a fost apărată în Italia, într-o finală de campionat european, **nu de o formație de consacrați** (și sînt destui în țara vecină), **ci de una de speranțe.** Dar speranțe autentice! Deplină încredere, deci, tineretului, care a confirmat total!

Am făcut această introducere în dorința de a-i stimula, poate, pe tinerii sportivi români, uneori prea timpuriu cuprinși de blazare, pentru a eșua apoi în anonimat și care prea adesea ne-au decepționat. Dar să intrăm în subiect...

Marile speranțe! De cîte ori nu am rostit cu evlavie aceste două cuvinte. **Speranțe împlinite, speranțe neîmplinite.** Cîtă monedă nu s-a bătut pe tema acestor cuvinte. Și nu întîmplător, pentru că ele sînt de fapt motorul vieții; speranțele sînt rațiunea noastră de a fi.

Dacă ar fi să reluăm o idee a lui Corneille, potrivit căreia «**valoarea nu așteaptă numărul anilor**», am putea afirma că exemplele tinerelor talente din sportul românesc, cu calități înnăscute, sînt numeroase și generatoare de mare încredere în viitor. Dar, să nu ne entuziasmăm prea mult. Amara experiență a unor fapte trecute e prea vie și ea are darul de a ne aduce la realitate dacă avem înclinații spre visare.

De-a lungul anilor ne-a fost dat să avem și noi în fotbalul nostru exemple de mare precocitate, de imense satisfacții. Vă amintiți, de pildă, de acea atît de lăudată victorie a talentaților juniori români (5—0) asupra unei redutabile echipe ungare din care făceau parte și tinerii Pușkaș și Kociș. Dar în timp ce ai noștri s-au stins cu încetul, cei doi unguri, ca și majoritatea colegilor lor, au cunoscut ulterior consacrarea mondială.

Și un alt exemplu, tot din fotbal. În 1962 am cucerit la București turneul U.E.F.A. pentru juniori, prezentînd o formație cu elemente pline de talent și fantezie și cu frumoase cunoștințe tehnice. Ținem minte că în finala turneului am învins echipa Iugoslaviei cu 4—1, după un joc entuziasmant. Dar în timp ce Răcelescu, Petescu, Jamaischi, Pall, Matei sau Suciu — **aurea mediocritas** — au eșuat undeva între timp, învinșii lor de ieri, printre care Rașovici, Skrbici și Pavlovici, au intrat în rîndul vedetelor internaționale.

Pe de o parte deci, speranțe împlinite, pe de alta...

Există la ora actuală în fotbalul nostru o nouă echipă (o intuim) de speranțe. Firește, nu la nivelul reprezentativei — prea adesea decepționantă — ci la acela al formațiilor de club. Ni se pare că acest «unsprezece» de reale speranțe este acela al lui «U» din Cluj. Acest **team** are, credem, chiar mai multe perspective decît formația campioană — Steaua. Echipa lui Constantin Teașcă este — după părerea noastră — la ora actuală cea mai interesantă formație din divizia A, mai ales prin prisma potențelor ei încă neexprimate total. Am văzut-o jucînd de trei ori și de fiecare dată această impresie ne-a fost reconfirmată. «Universitatea» trebuie din plin încurajată, fiindcă ea reprezintă în fotbal tocmai **viitorul**, viitorul către care ne ațintim atît de încrezători privirile. E vorba aici și de sistemul ei de joc agreabil la privit, dezinvolt, dar și de acele schimbări drăcești de ritm care, odată cu maturizarea acelor autentice talente care poartă numele unui Anca, unui Angelescu, Coman, Pexa, Crețu, Lică et comp., vor duce în mod cert și la eficacitate. Nu aveți cumva impresia că acest ultim 5—0, realizat în autentic «stil Manchester» pe pielea lui Dinamo — o echipă atît de bine cotată la noi — pare a ne confirma gîndurile? Dar să nu ne pripim.

Să le acordăm totuși încrederea noastră studenților clujeni, gîndind că ei nu ne vor decepționa așa precum au făcut-o alții în trecut, de atîtea ori...

Și în alte sporturi **generația tînără** ține acum steagul sus, născînd mari speranțe.

Iată handbalul, în care se pare că avem o adevărată continuitate în ceea ce privește afirmarea școlii românești. Anul trecut, în Olanda, la criteriul mondial al tineretului, am prezentat două garnituri, și amîndouă de prim rang. Echipele României (băieți și fete) s-au clasat pe primele locuri! Tradiția campionilor mondiali continuă așadar strălucit, iar handbalul nostru poate privi înainte cu fruntea sus.

Iat-o și pe reșițeanca Anca Andrei, una dintre cele mai talentate junioare din lume, care cu ale sale performanțe (1:10,2 la 100 m și 2:35,2 la 200 m spate) se situează și ea spre vîrful piramidei mondiale.

Tinerii Mihaela Peneș (21 de ani), Virginia Bonci (19 ani), Dinu Piștalu (23 de ani), Dan Hidioșanu (21 de ani), Șerban Ioan (20 de ani) sau Valeria Bufanu (22 de ani) ne-au și reprezentat cu demnitate pe diferitele meridiane ale lumii. Atletismul nostru poate, pe drept cuvînt, conta pe cei tineri. Ce dovadă mai elocventă decît cucerirea de către Mihaela a laurilor de aur la Olimpiada de la Tokio? Așteptăm acum încrezători afirmarea mexicană.

Talente autentice și pline de promisiuni avansează și boxul nostru în persoana tinerilor Calistrat Cuțov, Victor Zilberman, Pavel Nedelcea și Gheorghe Ene, băieți, ni se spune, gata acum pentru marile performanțe și pentru continuarea unei tradiții ce are înscrisă cu litere de aur numele unui Fiat, unui Linca, unui Dobrescu sau Negrea. Din partea ciclistului Emil Rusu, și el etichetat drept o «mare speranță» așteptăm o adevărată... explozie în viitorul «Tour de l'Avenir». Și în canotaj, ca și în scrimă, de altfel, tinerii de certă valoare nu lipsesc și de evoluția lor se leagă mari nădejdi în acest an olimpic.

Tuturor, le acordăm deplina noastră încredere.

Dar pentru că prea dese au fost în trecut — în sport — dezamăgirile, vom îndemna la prudență. «**Să nu-ți faci iluzii, pentru a nu avea deziluzii**» — spune o vorbă bătrînească. Și cum prea multe din «**marile noastre speranțe**» au rămas în trecut doar la stadiul de... speranțe, lăsîndu-ne în suflet un mare gol prin ratarea consacrării mondiale, la care talentul lor le-ar fi dat dreptul, nu ar fi prudent să dăm cale liberă unui optimism prea exagerat. S-ar putea însă (ah! cît am dori acest lucru) ca **noul val**, acela care se afirmă acum tot mai puternic în diversele discipline sportive, să-și confirme de data aceasta talentul deplin și la maturitate. Dar pentru ca încrederea noastră, pentru ca speranțele noastre să nu fie înșelate e nevoie ca acest talent să fie dublat de o muncă permanentă foarte serioasă și perseverentă; de multă dăruire. Fotbaliștii iugoslavi au dat în acest sens, în Italia, un minunat exemplu.

La ştrandul studenţilor de la Tei, sportul e la loc de cinste.

WEEK-END-ul BUCUREŞTEANULUI

Puţine sint marile oraşe ale lumii, care pot să «respire» datorită unor spaţii verzi de amploarea celor bucureştene. Şi sint şi mai puţine cele care se pot lăuda cu lacuri şi păduri, care să le înconjoare ca o salbă — asemeni locurilor şi pădurilor din jurul Bucureştiului — şi care, atunci cind razele soarelui se înfig fără milă în caldarîmul străzilor, se oferă ca nişte adevărate raze de răcoare.

Din an în an, tot mai mulţi locuitori ai Capitalei işi petrec week-end-ul estival în aceste oaze şi numărul lor creşte pe măsura înmulţirii maşinilor. Ajuns la ştrand sau la pădure, bucureşteanul simte, însă şi nevoia de mişcare, vrea să facă sport. În ce măsură poate el să-şi satisfacă această dorinţă deloc pretenţioasă? Răspunsul la această intrebare l-am căutat în raidul nostru în jurul Capitalei, la ora marilor canicule...

Primul popas: **Mogoşoaia** — 20 de kilometri de Bucureşti. Ştrand splendid, apă limpede. În zilele de mare căldură, pe cele citeva hectare se «inghesuie» peste 3 000 de vizitatori. Ne-am interesat de... sport.

«Sport la noi? — se miră responsabilul ştrandului Marin Dobre. Se înoată toată ziua, iar în zori vin o mulţime de pescari. Pescuit sportiv... Altceva...»

Evident, responsabilul ştrandului este în încurcătură. Dar nu din vina lui, ci din cauza celor care au proiectat ştrandul. Nici un teren de volei, nici un teren de baschet sau tenis, nimic pentru sport.

La ştrandul Mogoşoaia, ca şi la multe altele, nu există un profesor sau instructor care să dea lecţii de înot, nici un chioşc care să împrumute materiale sportive. «Anul trecut a existat un chioşc de unde se puteau împrumuta materiale sportive — ne informează tovarăşul Marin Dobre — dar nimeni nu împrumuta nimic şi anul acesta el a fost desfiinţat». Bineînţeles că nimeni nu împrumuta nimic, nefiind nici un pic de loc unde s-ar putea întrebuinţa materialele sportive...

*

Buftea. Un lac de o mărime impresionancă şi nenumărate bărci care stau degeaba. Pe unul din maluri, silueta studioului cinematografic. Lingă el, una dintre... cetăţile lui Decebal, rămasă amintire încă de la turnarea filmului «Dacii».

Pentru sport nici un teren. Foarte puţini sint cei care fac baie în lac, deoarece aici nu există un ştrand organizat. Cineva a dat ideea folosirii «cetăţii» pentru exerciţii de... căţărare. Lipsind bazele sportive e şi aceasta o... soluţie.

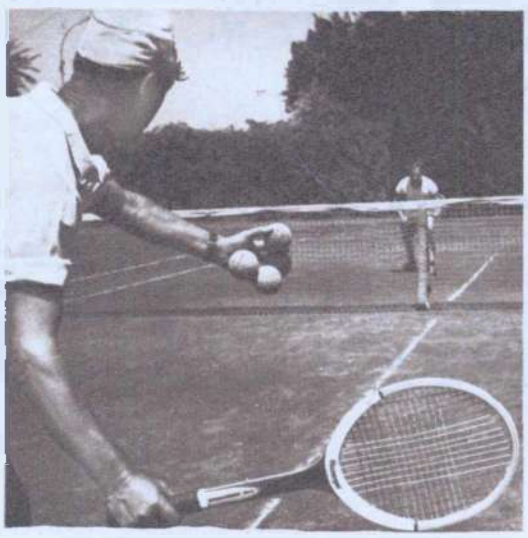
Snagov — Ştrand. Un splendid cadou al naturii oferit bucureştenilor. Şi ploieştenilor. Şi — am gindit noi — o adevărată mană cerească pentru cei care fac sport. Cit de mult ne-am înşelat, însă! Aici există un singur ştrand, care, de la an la an, s-a îngustat ca pielea de

După o baie bună, se poate juca un baschet îndrăcit tot la... ştrandul studenţesc.

WEEK-END-ul BUCUREȘTEANULUI

Pe lacul Herăstrău, la baza nautică a Clubului sportiv școlar

În inima capitalei, pe terenurile de tenis din spatele Operei.

Echipați ca pentru marile expediții cinegetice, bucureștenii au pornit la vînătoare în jurul orașului.

Zi de caniculă la Ștrandul Izvor de lîngă stadionul Progresul

Sagri din celebra nuvelă balzaciană, deși aici, în zilele de vîrf, vin peste 10 000 de oameni!!

Sport aici? Înot și... canotaj. În rest ne lămurește o pancardă mare, cu litere uriașe, să le poată vedea toată lumea de la mare distanță: **«Jocul cu mingea interzis!»** Interdicția nu poate fi condamnată. Oamenii vor să facă plajă și lucrul acesta este imposibil dacă unii aleargă precum Pîrcălab, iar alții șutează ca Dan Coe...

«Sînt mulți amatori de sport — ne mărturisește responsabilul ștrandului, Ion Barbu. Dar nu e loc. Înainte se mai juca volei sau fotbal printre copaci. Acum, acolo e parking și nu se mai poate... La noi poți doar înota...»

Aflînd această... noutate, întrebăm dacă există o trambulină pentru sărituri. Răspunsul este prompt: «Nu există, dar iubitorii sportului sînt deosebit de inventivi. Împrumută pe... nevăzute lăzi de bere de la restaurant și sar de pe ele...» Fără comentarii.

În ciuda faptului că nu există nici un teren pentru sport, la ștrandul Snagov am întîlnit un chioșc de unde se puteau procura materiale sportive. Aparține cooperativei «Arta meșteșugărească» din Buftea. Împrumută saltele pneumatice — multe dintre ele se dezumflă cînd ți-e lumea mai dragă — labe și vizori pentru înot și jocuri de remi. Atît.

«Foarte mulți vizitatori ai ștrandului ne solicită mingi, dar nu avem — ne informează responsabilul chioșcului. Nu avem nici costume de baie... Vizorii sînt defecți...»

Revista noastră propune în primul rînd... repararea vizorilor. Poate cu ajutorul lor vor fi văzute adevăratele... pofte sportive ale celor veniți să se destindă la Ștrandul Snagov...

Snagov-sat. Un Complex turistic pentru cei care vor să vină aici de sîmbătă seara. Terenuri de sport? Nici unul. Aici nu poți avea nici măcar satisfacția unei băi bune. Apa este murdară și plină de brădiș. Dacă totuși te hotărăști să intri în lichidul verzui nu o poți face decît prin *unica scară* existentă. Sărmana scară... Singura, atît de mult solicitată se află într-o stare deplorabilă. Dar rezistă acolo, la mal, parcă numai pentru a arăta vizitatorilor spiritul... gospodăresc al celor cărora li s-a încredințat acest important punct turistic.

*

În fiecare duminică o mulțime de vînători bucureșteni pornesc în expediții cinegetice. Ce ar putea vîna ei în jurul Capitalei? Urși, mistreți? Desigur că nu! Se vînează păsări răpitoare. «Nici un folos» — veți spune. Ba da. Există unul. Mișcarea! Sportul! Iată de ce, numai din sectorul 1, în ziua raidului nostru se aflau pe teren peste 150 de grupe de vînătoare. Am spus 150 și vă rugăm să ne credeți că nu este o cifră... vînătorească.

*

O incursiune la **Argeș**, la «ștrandul» Copăceni, ne-a convins încă o dată de înțelepciunea proverbului cu... pomul lăudat. Nici o amenajare pentru ștrand! Despre sport nici vorbă. Cîțiva băieți băteau mingea printre pomi. Joaca lor, însă, nu s-a sfîrșit bine. Mingea a nimerit printre cei care se aflau la restaurantul de pe mal și era gata să iasă un bombardament cu... sticle.

*

Surpriză plăcută, în schimb, la Ștrandul studenților de la **Tei**. Comentariile sînt de prisos. Cele mai frumoase fotografii de sport din aceste pagini au fost realizate aici, la ștrandul studențesc. Le oferim ca exemplu tuturor gospodarilor locurilor de odihnă și agrement din București și din jurul Capitalei.

*

În încheiere, o concluzie: bucureșteanul iubește sportul nu numai din tribunele stadionului. În ziua lui de odihnă de la sfîrșitul săptămînii, el pleacă cu familia undeva în jurul Capitalei nu numai pentru a fi în mijlocul naturii, ci și pentru a face MIȘCARE, pentru a fi el însuși SPORTIV.

Tovarăși administratori ai ștrandurilor, construind în apropierea plajelor terenuri de volei, de baschet, de tenis sau porticuri pentru gimnastică, veți veni în întîmpinarea poftelor sportive ale vizitatorilor dumneavoastră și veți scăpa de... teroarea veșnicei reclamații: «Un grup de tineri joacă mingea pe plajă!» E nevoie doar de puțină inițiativă.

Sever NORAN

Foto: Ion **MIHĂICĂ**

La «Mogoșoaia» poți face sport numai din... barcă.

Snagovul oferă posibilități de practicare a sportului mai ales marilor performeri...

De la chioșcul de închiriere de la Snagov putem lua obiecte cu care, însă, nu putem face sport.

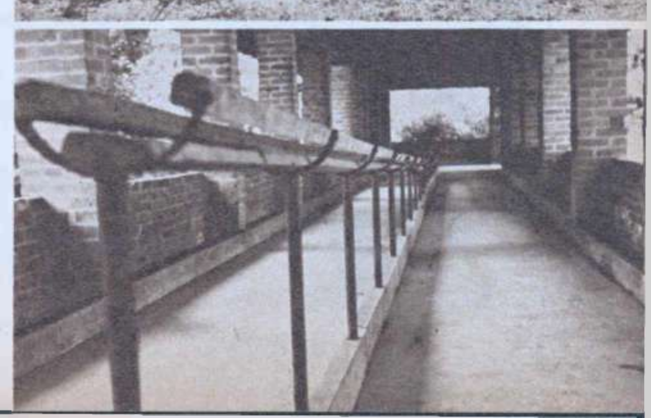
Unii nu vor să stea la rînd la bărci și de aceea și le aduc de acasă.

Valurile de la «Lido» ne... pregătesc pentru concediul pe litoral.

La «Băneasa» sînt terenuri de tenis și volei, ba chiar și o bună popicărie. Dar prin zgura neîngrijită a terenurilor de sport au răzbătut bălăriile, iar popicăria este părăsită ca un castel bîntuit de fantome. Neglijența și lipsa de simț gospodăresc se simt la «Băneasa» excelent.

Tăblițele indicatoare alăturate au fost fotografiate la Ștrandul studenților de la Tei și la Ștrandul Snagov. Noi ne abținem să facem comentarii. O precizare este totuși necesară. Panoul din dreapta aparține Snagovului. Este singurul care amintește de... sport la Snagov.

1

2

Fetițele din

sau

DIN MINUNIL

Cele mai mici medii de înălțime și de vîrstă în baschetul nostru feminin de performanță le găsim la echipa VIITORUL-Dorohoi, proaspăt promovată în divizia A.

Fotografia 1, de la stînga spre dreapta: Ilarion MANDACHE (antrenorul echipei), Livioara IFTIMIE (1,57 m înălțime, 15 ani, elevă în clasa a IX-a), Doina IFTIMIE (căpitanul echipei, 1,59 m, 16 ani, XI), Bianca CHERBIS (1,61 m, 17 ani, XI), Silvia MORARIU (1,64 m, 17 ani, XI), Otilia APOSTOL (1,65 m, 17 ani, X), Elena ANICHITEI (1,67 m, 15 ani, IX), Elena CIURCIUN (1,67 m, 18 ani, XI), Florica JITĂREANU (1,68 m, 17 ani, XI), Fane KNEAC (1,68 m, 17 ani, X), Viorica MUNTEANU (1,70 m, 18 ani, XI), Melania ZUGRAVU (1,79 m, 17 ani, X).

Dar în palmaresul acestei echipe cu cele mai mici cifre — aflate tocmai la antipodul celor recomandate de teoria și practica baschetului internațional — succesul promovării în divizia A nu a fost înregistrat ca o excepție de la regulă. El a fost precedat de o suită în stare să stîrnească invidie în rîndurile «staturilor guliveriene»: participarea, în urma meciurilor de calificare, la toate cele trei finale ale «Cupei României» la baschet (în 1965, la Suceava, locul VI, adică ultimul; în 1966, la Cluj, locul III; în 1967, la București, locul III), locul III la «naționalele» de junioare de la Oradea în 1967 și același loc, anul acesta la Brașov, la «școlare». Pentru frumoasa ispravă de la Brașov, fetițele din Dorohoi au fost felicitate în scris, pe o hîrtie cu antetul Ministerului Învățămîntului. Era de așteptat ca pentru succesele de la Suceava, Cluj, Oradea, București, pentru promovarea în divizia A, fetițele din Dorohoi să fie felicitate și încurajate și de federația noastră de specialitate. Dar asta nu s-a întîmplat. «Federaliștii» au nevoie — se vede — numai de staturi înalte. Dar Viitorului-Dorohoi îi puteau fi adresate felicitări **pentru muncă**. Se știe doar că nu semănătorii federației au făcut să încolțească baschetul la Dorohoi. Acest merit îi revine în exclusivitate profesorului de educație fizică Ilarion Mandache de la Liceul nr. 1 (sprijinit în permanență de conducerea școlii: profesorul de matematici Dumitru Ghenghe, director, profesoara de limba română Maria Zaiț, director adjunct). De la data de 11 martie 1964, cînd a luat ființă baschetul feminin în Dorohoi (ajuns astăzi cel mai bun din întreaga Moldovă), fetițele s-au întîlnit în fiecare zi la antrenament. În timpul vacanței, numărul antrenamentelor creștea de la unu la trei pe zi. Lipsa înălțimii trebuia compensată prin tehnică impecabilă în condiții de viteză cît mai mare. Și fetițele au reușit, în parte, acest lucru. Am întrebat-o pe Doina Iftimie (fotografia 2) dacă s-ar mai fi produs promovarea Viitorului în divizia A în cazul cînd și alte echipe ar fi urmat același program de pregătire, «stil galeră». Răspunsul ei: *«Ce eleve credeți că abia ar fi așteptat să vină vacanța mare ca să poată face trei antrenamente pe zi? Dacă în Dorohoi ar fi existat un ștrand, poate că Dorohoiul n-ar mai fi avut echipă în divizia A!»* I-am dat dreptate Doinei Iftimie. Cînd ai ștrand, nu mai faci trei antrenamente pe zi, deci, progresele

4

5

Dorohoi

BASCHETULUI

6

7

8

devin mai lente. Se știe că Dorohoiul nu are nici o facultate, așa că după terminarea liceului cei mai buni iau drumul Iașilor, Galaților, Clujului, Timișoarei, Craiovei, Bucureștiului. Acest drum îl vor lua și toate baschetbalistele din Dorohoi. Ele, în ciuda marilor eforturi sportive, sînt foarte bune la învățătură. De pildă, Doina Iftimie (care a realizat în 18 etape 479 de puncte din totalul celor 1 055 ale echipei Viitorul) este premianta clasei. În timpul deplasărilor pentru meciuri, din nici o sacoșă a Viitorului Dorohoi nu lipsesc cărțile de școală. Ce se va întîmpla cînd Doina Iftimie și bunele sale prietene vor merge la facultate? La mijlocul celor cițiva metri patrați unde a încolțit baschetul în Dorohoi și unde au fost obținute recolte record va fi pusă o piatră funerară? Nu! Baschetul din Dorohoi sau, mai exact, baschetul de la Liceul nr. 1 din Dorohoi nu va trece în domeniul trecutului. «Spatele» este asigurat. Ar mai trebui, poate, găsită și succesoarea Doinei Iftimie. Ar mai trebui și o sală mai încăpătoare, întrucît dimensiunile celei existente te fac să zîmbești: 9 m × 5 m! Ar mai trebui și cîteva mingi (de doi ani echipa Viitorul Dorohoi nu și-a mai împrospătat inventarul la acest capitol). Ceea ce nu mai trebuie este terenul în aer liber, care acum este o realitate. La ora cînd apar aceste rînduri bitumul este turnat (o excelentă realizare, determinată, poate, și de laurii fetițelor de la Liceul nr. 1). Ce va face Viitorul Dorohoi în divizia A? Ilarion Mandache ne-a spus: *«Majoritatea susține că promovarea noastră în divizia A este o minune. Dacă nu vom retrograda, aceeași majoritate va susține că este o a doua minune. Fetițele din Dorohoi vor să realizeze și a doua minune. Apoi, după ce va fi fost și a doua minune va urma, poate, a treia minune sau luatul de la capăt, dar cu un bagaj mai mare de cunoștințe»*

Tehnica, sub toate aspectele ei, este imperativul nr. 1 la Dorohoi. Fetițele Viitorului fiind atît de micuțe nu pot da randament decît cu aruncările de la distanță. În fotografia 3 le vedeți exersînd un element al driblingului premergător aruncării la coș de la distanță.

Doina Iftimie și marea ei pasiune mingea de baschet (fotografia 4).

Orașul Dorohoi se mîndrește cu Muzeul memorial George Enescu și cu găzduirea în 1946 a ultimului concert dat în România de marele artist, în sala de festivități a Liceului nr. 1. Iată-le pe fetițele noastre după ce au vizitat (pentru a cîta oară?) Muzeul memorial George Enescu (fotografia 5).

La ora de fizică: Otilia Apostol, profesorul Constantin Carp, Melania Zugravu, Fane Kneac, Elena Anichitei (fotografia 6).

În grădina Otiliei Apostol (fotografia 7).

Otiliei Apostol îi place și muzica. Ea este solista de muzică populară și de muzică ușoară a orchestrei Liceului nr. 1 din Dorohoi, renumită în tot județul Botoșani. Iat-o la o exersare (fotografia 8).

Horia CRISTEA

Foto: Ion MIHĂICĂ

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL

X

de Petre HENT
și Paul OCHIALBI

Filele noastre de istorie v-au făcut cunoștință pînă acum cu lumea pugilistică antică, cu pionierii boxului modern, cu marii campioni ai ringului de la sfîrșitul secolului XIX, și cu primii doi campioni ai secolului XX la categoria grea, Jim Jeffries și Jack Johnson. Povestirea noastră s-a întrerupt... înaintea marelui meci al anului 1910: Johnson-Jeffries.

Cînd meciul a început, soarele, venit parcă și el să asiste la încleștarea dintre cei doi boxeri, arunca în arenă valuri de căldură sufocantă. Din primele minute, Jack Johnson (94 kg) și-a pus în aplicare vechea sa tactică. Retrăgîndu-se mereu, pugilistul negru l-a plimbat pe Jeffries (102 kg) prin tot ringul, lăsîndu-i albului impresia că el conduce lupta. Jack Johnson, unul dintre cei mai inteligenți ași ai careului magic, a fost, poate, și cel mai bun simulant. Deștept și viclean, înainte de a da lovitura de grație, el savura eforturile adversarului de a scăpa din cursele tot mai periculoase pe care i le întindea. Și de această dată campionul proceda la fel. Jeffries, încurajat de o întreagă armată de fanatici, ataca insistent, risipindu-și

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (X)

forțele, un adversar abil, care răspundea cu lovituri grele de stînga, retrăgîndu-se apoi parcă speriat. Într-un vacarm de nedescris, boxerul negru jongla cu adversarul său alb. Marele Jeff, omul care nu cunoscuse înfrîngerea în toată cariera sa, era acum doar o umbră a fostului campion. Cei șase ani care trecuseră fără ca el să fi boxat nu-l iertau. Pe ring nu se mai ducea o luptă sportivă. Johnson vedea in omul alb din fața sa toate tăblițele cu «Numai pentru albi!» și «Interzis pentru negri!» și ba rîdea de ele, ba le izbea cu ură. În rundul 15, Jeffries, sîngerînd puternic, primea serii de lovituri nimicitoare, fără a mai putea răspunde. Trei stîngi consecutive recepționate la falcă îl amețesc pe fostul campion. Johnson sesizează că sfîrșitul adversarului său este aproape și atacă din nou. O dreaptă la cap, urmată de un upercut de stînga la corp, îl trimit pe Jeffries la podea. Albul reia lupta la «9». Dar nu i se dă răgaz să-și revină. Este mitraliat de o nouă serie de lovituri puternice. Jeffries nu mai rezistă. Genunchii i se îndoiesc ca luminările la căldură și albul se rostogolește printre frînghii, afară din ring. Arbitrul își împinge pălăria albă de pai spre ceafă și apoi începe să numere, de data aceasta parcă mai rar decît ar trebui. Ajunge, totuși, să pronunțe «10». Arena clocotea de urlete. O bombă să fi căzut în imediata ei apropiere, ar fi rămas neauzită. Marea majoritate a spectatorilor, veniți să asiste la sfîrșitul «domniei negre», răcnea ca scoasă din minți. Între timp, managerii lui Jeffries l-au readus pe acesta în ring și, pretinzînd că directorul luptei ar fi numărat cu voce prea scăzută, cer ca elevul lor să poată continua lupta. Tex Richard ține seama de dorința lor și meciul este reluat. Jeffries, într-o stare deplorabilă, era însă cu siguranță pierdut. Un croșeu de stînga, puternic și precis ca un glonț care străpunge decarul unei ținte, îi izbește bărbia făcîndu-l iremediabil K.O.!

Acesta a fost ultimul meci din cariera marelui Jeff. Un sfîrșit pe cît de dramatic, pe atît de absurd. Fanaticii rasiști îl împinseseră, fără rost, să guste din amarul înfrîngerii...

Jack Johnson rămînea campionul «greilor»!

În ciuda acestui fapt, sau mai bine-spus tocmai din această cauză, una rasiștilor albi avea să-l urmărească cu și mai multă străşnicie. În tot anul 1911 nici un guvernator nu va accepta ca Johnson să boxeze pe teritoriul statului său. Abia în 1912 Jack urcă din nou în ring. După o pauză nedorită, de un an de zile, el își demonstrează din nou valoarea învingîndu-l pe Jim Flynn, la Las Vegas.

În ciuda faptului că nu boxase atîta timp, Johnson era într-o formă excelentă. Diferența dintre el și Flynn era atît de mare încît își permitea să se consulte, chiar în timpul meciului, cu soția și managerii săi asupra felului în care avea să-l învingă pe «The white boy». Managerii lui Jim Flynn, orbiți de ura ce o purtau boxerului negru, preferau să-și vadă elevul masacrat decît să-l abandoneze. Meciul a fost oprit de către polițiști, în rundul 9, Flynn fiind salvat astfel de la un adevărat dezastru.

JOHN CASTLE:

„Sînt convins că europenele de la București vor cunoaște un mare succes"

Este cunoscut amatorilor de box din țara noastră faptul că viitoarea ediție a campionatelor europene, cea din 1969, va avea loc la București. S-a stabilit ca întrecerile să aibă loc în incinta sălii Expoziției Naționale, de la șosea. Cu ocazia vizitei făcute la București, dl. John Castle, vicepreședinte A.I.B.A., s-a deplasat la sala care va găzdui competiția, arătîndu-se încîntat de locul viitoarelor dispute ale pugiliștilor europeni.

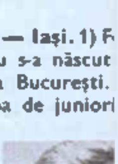
În fotografie, oaspetele împreună cu oficialități ale boxului nostru. De la dreapta la stînga: Gheorghe Guriev, președintele F.R. Box, dl. John Castle, Cristian Petroșeneanu, secretar general al F.R. Box și ziaristul Paul Ochialbi, membru în colegiul de redacție al revistei SPORT.

POȘTA REDACȚIEI

STELIAN LOZNEANU — Dorohoi. Iată cîștigătorii C.C.E. la baschet masculin, de la înființarea acestei competiții și pînă astăzi: 1958 ASK Riga, 1958—59 ASK Riga, 1959—60 ASK Riga, 1960—61 TSKA Moscova, 1961—62 Dinamo Tbilisi, 1962—63 TSKA Moscova, 1963—64 Real Madrid, 1964—65 Real Madrid, 1965—66 Simenthal Milano, 1966—67 Real Madrid, 1967—68 Real Madrid.

PETRE RUGINĂ — Galați. Dacă ați susținut că boxerul italian Nino Benvenuti era profesionist încă din anul 1959, ați pierdut pariul. Nino, actualul campion mondial la categoria mijlocie, a trecut la profesionism după ce în 1960, la Jocurile Olimpice de la Roma, a cucerit medalia olimpică de aur.

CHELARU HAȘ — Iași. 1) F... balistcul Emil Dumitru s-a născut ... 5 noiembrie 1943, la București. ... făcut parte din echipa de juniori...

României care a cîștigat turne... U.E.F.A. din 1962. 2) Stadionul lo... donez Wembley are în total 110 0... de locuri. 15 000 pe scaune ... 85 000 în picioare. Această grandi... să bază sportivă a Angliei a fost co... struită în anul 1923. Cu prilejul ul... mei ediții a C.M. de fotbal, stadion... Wembley a fost completat cu un n... pavilion, care a costat 9 000 de li...

DORU MATEI — Timișoar... Fotbalistului dumneavoastră pre... rat, Ion Pîrcălab, îi puteți scrie ... adresa clubului său, Dinamo Buc... rești: șoseaua Ștefan cel Mare nr. ... București.

DINU POPESCU — Gala... La campionatele mondiale de lup...

din careul magic

• NINO BENVENUTI, campionul lumii la categoria mijlocie, primit nu de mult de către președintele Italiei, Giuseppe Saragat, i-a făcut cadou acestuia mănușile de box cu care, în 1960, a cucerit titlul olimpic la J.O. de la Roma.

• GEORGE CHUVALO, cunoscutul pugilist canadian, a devenit proprietarul unui club la Toronto. Printre invitații la inaugurarea «Caravan Club»-ului a fost și fostul campion mondial Rocky Marciano.

• TONY GALENTO, uriașul boxer de categorie grea pe care Joe Louis, l-a făcut k.o. în rundul 4, în meciul pentru campionatul mondial, în 1939, a devenit actor de cinema. El turnează acum într-un film în care interpretează rolul unui personaj căruia i se cer calități fizice deosebite.

• ÎN CADRUL unui concert de muzică ușoară, care a avut loc la Lodi, mică localitate situată la 32 de kilometri de Milan, în dorința de a avea cît mai mulți spectatori, organizatorii au prezentat pe scenă și cîteva... meciuri de box, în care au evoluat sportivi amatori.

• ȘTIAȚI CĂ Willie Pep a fost cel mai tînăr campion al lumii la categoria pană din toate timpurile? El avea doar 20 de ani cînd l-a învins pe Charly Wright.

• DUPĂ CUM se știe, mănușile de box ale amatorilor cîntăresc 8 unci, iar cele ale profesioniștilor doar 6. Iată, însă, că la ultima ședință a Uniunii Europene de Box s-a luat hotărîrea ca în luptele pentru titlurile europene la «semigrea» și «grea» și pugiliștii profesioniști să întrebuințeze mănușile de 8 unci.

• REVISTA AMERICANĂ «The Ring» continuă să-l considere drept campion mondial la toate categoriile tot pe Cassius Clay. Cunoscutul specialist Nat Fleischer a alcătuit următorul clasament al celor mai buni «grei» din lume: Pe locul I, așa cum spuneam, Cassius Clay. Urmează apoi Joe Frazier, Jerry Quarry, Jimmy Ellis, Manuel Ramos, Thad Spencer, Floyd Patterson, Oscar Bonavena, Karl Mildenberger, Eduardo Corletti și Buster Mathis.

reco-romane care au avut loc în 961, la Yokohama, sportivii noștri u obținut rezultate dintre cele mai rumoase. Iată-le: Valeriu Bularca, ıedalie de aur la categoria 73 Kg., Jumitru Pîrvulescu (categ. 52 Kg.) Ion Cernea (categ. 57 Kg.) medalii e argint, Gheorghe Popovici (categ. 7 Kg.) medalie de bronz și Ion Țăranu categ. 79 Kg.) locul IV. La «mondiaele» de la Toledo, însă, nici unul intre luptătorii noștri nu s-a putut lasa în primele patru locuri.

SPIRIDON TĂNĂSESCU — Oradea. Aveți memorie bună. În 956, cînd Real Madrid a cîștigat rima ediție a «Cupei campionilor uropeni» la fotbal, în formația campioană a Spaniei jucau și marele Di tefano și excepționalul Genco. Echia franceză Stade de Reims, cu care nadrilenii au jucat finala, îl avea ca entru atacant pe celebrul Kopa. Vă nai amintiți scorul cu care s-a încheat această primă finală a C.C.E.? — 3 (2—2) în favoarea spaniolilor.

ION FĂGUREL — Craiova. ă interesează rezultatele înregistrate în campionatul național de fotal în partidele Rapid — U.T.A., între anii 1950 —1955. Iată-le: 1950: —1 și 3—1; 1951: 0—0 și 2—2; 952: Rapid a jucat în «B»; 1953: 1—0 și 1—3; 1954: 2—3 și 1—4; 1955: Rapid a jucat în «B»; 1956: 2—3 și 1—1.

GHEORGHE DUMBRAVĂ — Tulcea. Fostul internațional Petru Emil formează linia de mijloc a echipei de categorie B, C.F.R.Cluj, împreună cu un alt fotbalist care a jucat în «naționala» noastră, Vasile Alexandru. Petru Emil s-a născut la Tîrnăveni la 28 septembrie 1939. Este de profesie avocat.

AURELIA STOICA — București. Gimnasta Sonia Iovan a abandonat activitatea competițională, după ce a fost de mai multe ori campioa-

nă a României. În prezent ea este profesoară de educație fizică la Institutul de Științe Economice din București. Este căsătorită cu ziaristul Paul Iovan de la cotidianul «Sportul».

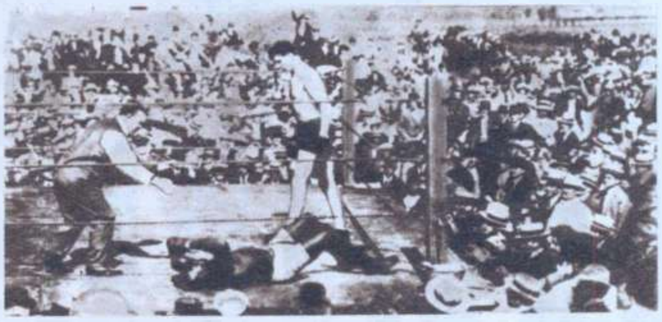
FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (X)

Viața marelui campion negru devenise aproape imposibilă în țara sa. Peste tot era întîmpinat cu ostilitate. Resursele sale financiare erau tot mai reduse. Ba mai mult, la Los Angeles, în California, a fost organizat un turneu al «greilor» albi, pentru decernarea titlului de... campion al Statelor Unite. Toate acestea îl determină pe Jack Johnson să părăsească America.

Europa îl aștepta cu nerăbdare. La Paris, Madrid, sau, cum am văzut cu cîteva capitole în urmă, la București, Johnson a fost primit cu multă simpatie, fiind aplaudat și purtat pe brațe pentru măiestria sa.

Parisul l-a vrăjit pe Jack Johnson. Aici și-a petrecut cea mai mare parte a timpului cît a durat exilul său. Francezii l-au aplaudat pe Jack pentru prima dată în 1913, cînd în arena Premierland a fost opus unui alt boxer de culoare, Jim Johnson. A rămas de neuitat acest meci, deoarece campionul lumii a dovedit atunci că este, într-adevăr, un virtuos al ringului. Partida a fost programată pentru 10 reprize. Dar totul era să se termine în mod cu totul neașteptat în rundul trei, cînd Jack Johnson și-a fracturat antebrațul stîng la un croșeu care a izbit capul, fără îndoială deosebit de rezistent, al adversarului său. Jack, însă, a continuat meciul, luptînd în ultimele șapte reprize numai cu un singur braț. Rezultatul: meci egal.

Parisul, cu strălucirea și tentațiile sale, satisfăcea cum nu se poate mai bine gustul de fast și excentricitățile campionului mondial. Banchetele și pasiunea sa exagerată pentru automobile l-au îndepărtat de sala de antrenament. Așa se explică faptul că în 1914, pe Velodromul de iarnă din Paris, Jack Johnson a cîștigat foarte greu la puncte o partidă în 20 de

După șapte ani de succese, Jack Johnson a pierdut titlul prin K.O. în fața lui Jess Willard.

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (X)

reprize contra lui Frank Moran. Meciul a fost arbitrat de marele campion francez Georges Carpentier.

Colindînd lumea în continuare, Jack Johnson ajunge în 1915 în Cuba. La 5 aprilie, la Havana, își pune titlul în joc în fața uriașului cow-boy american, Jess Willard (1,98 m și 105 kg).

«Oriental Park» din Havana a găzduit atunci unul dintre cele mai dramatice meciuri din istoria boxului. Johnson și-a apărat titlul cu disperare 26 de reprize, dar nu a putut rezista forței și tinereții lui Jess. La 37 de ani nu te mai poți bate ca la 28, cît avea Willard. În rundul 26, Willard expediază o directă de stînga care izbește în plin fața lui Jack. Înainte ca acesta să-și revină, o dreaptă distrugătoare la stomac îl aruncă în corzi. Acestea îl resping ca pe o minge pînă în brațele lui Jess, de care Johnson se agață cu disperare. Dar Willard se desprinde atacînd din nou. Campionul negru nu poate evita șocul și din nou primește o stîngă năprasnică la corp. Picioarele sprintenului Johnson refuză să-l mai asculte și Jack rămîne țintă fixă în fața adversarului său dezlănțuit. Încă o lovitură la corp și garda boxerului negru coboară pentru a-și apăra stomacul și ficatul, înțepate parcă de vîrfuri de lance. În clipa aceea Willard a cîștigat titlul printr-o lovitură rapidă și puternică, pe care a plasat-o în maxilarul lipsit de orice apărare a bietului om din fața sa. Picioarele lui Jack Johnson au cedat încet, marele campion căzînd ușor la podea, sub corzi. S-a răsucit pe spate și cu ochii sticlind de durere îl privea neputincios pe arbitrul Jack Welch, care își plimba mîna în sus și-n jos, numărînd. Johnson auzea cum se apropie fatidicul «10», dar nu mai putea face nimic. Cînd ai 37 de ani cu greu poți înfrunta un challenger de 28...

Așa a luat sfîrșit, după 7 ani de succese, domnia marelui campion negru, Jack Johnson.

În anii care au urmat, Johnson i-a învins la puncte pe Frank Crozier, Arthur Gruhan, Blink MacCloskey și prin K.O. pe Kid Cutler. Aceasta între 1916 și 1919, cînd se retrage din box. Dar, ca și pe marii săi înaintași, Corbett, Fitzsimmons și Jeffries, demonul ringului îl recheamă între corzi la o vîrstă foarte înaintată. La 16 aprilie 1928, deci la două săptămîni după ce împlinise 50 de ani (!!), Johnson este crucificat în rundul 5 pe ringul din Topeka, Kansas, de către tînărul Jim Wright.

De necrezut, dar adevărat. În 1933, inepuizabilul Jack a mai putut fi văzut în careul magic la... Bruxelles. De data aceasta, însă, nu se mai ocupa de box ci de lupte...

În cariera sa, Jack Johnson a susținut 112 meciuri, pierzînd numai 7. Este socotit ca unul dintre cei mai mari maeștri ai scrimei pugilistice. În anul 1954 a fost ales, alături de celelalte glorii ale ringului, în Casa de Onoare a Boxului. A murit în anul 1946, la 10 iunie, într-un accident de automobil petrecut în orașul Raleigh, din Carolina de Nord. Poate că fără acest nefericit accident, puternicul sportiv negru ar fi trăit și astăzi...

(va urma)

Amintiri *din* ITALIA

de la trimisul nostru
Ioan CHIRILĂ

1. L'Europa è nostra.
2. Bursa valorilor europene...
3. Italia optima... Italia minima...
4. Miracolul iugoslav.
5. Patria și școala fotbalului.
6. Rolul personalității în fotbal.
7. Cel mai bun sistem este... jucătorul.
8. Semnificația marii serbări romane.
9. Pornind de la o monedă.
10. Noi și «concertul italian».

După treizeci de ani, **Italia-1968** *reușește să cucerească un mare titlu in*
Rosato, Zoff, Mazzola, Anastasi, De Sisti, Burgnich, Guarneri, Rivo, Salvadore

1

Au trecut două săptămîni de la «noaptea fabuloasă» a **Squadrei azzurra.** Ziarele italiene, pe care le-am adus de la Roma, s-au și rupt, trecînd din mînă în mînă, golul lui Anastasi nu mai e unul «de legendă», Roma și-a regăsit echilibrul după marele carnaval nocturn acompaniat de orchestra incomparabilă a sutelor de mii de claxoane... Într-un cuvînt, e momentul să vedem acum ce a însemnat, pînă la urmă, «concertul italian».

Am în față titlul ziarului «Stadio» din Bologna. **«L'Europa è nostra!»** Un titlu orgolios? Desigur. Dar, în acelaș timp, o explozie de bucurie după 30 de ani de așteptare.

Italia e, deci, campioană a Europei, la numai doi ani după celebrul 0—1 în fața coreenilor, în Anglia.

2

Se poate vorbi de un **risorgimento** al azzurrilor? N-aș fi înclinat s-o spun. Acest salt de la **minus absolut** la **plus absolut** demonstrează mai curînd că bursa valorilor europene e oscilantă.

Argumente? Nenumărate. După meciul Iugoslavia-Anglia, aflîndu-mă în vestiarul iugoslavilor și felicitîndu-l pe Mitici pentru victorie, am adăugat: **«Și totuși, fără rezistența albanezilor în fața vest-germanilor, nici n-ați fi venit în Italia».** Mitici a zîmbit răspuns: **«Chiar la asta m-am cînd l-am văzut pe Djaici tri mingea sub bară».**

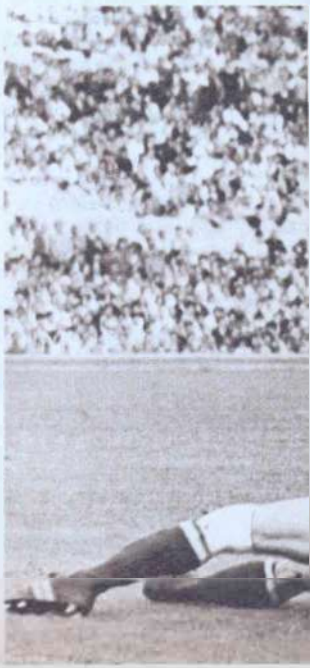
Totul a depins, deci, de un fir

La 3—1 pentru bulgari, la Italia era practic eliminată.

Anglia, în ultimul meci cu încă în grupe, pornea cu șansa la Glasgow. În sfîrșit, echipa Sovietice păstra șanse destul după Budapesta (0—2).

A doua zi după «triumf», E Cesari, șeful rubricii de fotbal a lui «Corriere dello Sport» îmi s și nu numai de dragul paradox cea mai bună echipă în această

ANGLIA—U.R.S.S. 2—0. Port
preo tirziu.

...ipa ultimelor 90 de minute: Facchetti.

epuizarea echipei lui Mitici. Lipsa de strălucire a italienilor la startul turneului se datorează în primul rînd șovăielilor lui Valcareggi. Ultima soluție, cea cu patru vîrfuri de profesie în atac (Domenghini, Mazzola, Anastasi și Riva), a asigurat, încă din primele minute ale finalei bisate, un **forcing** frenetic, care nu poate fi umbrit de golul, nevalabil, înscris de Riva.

În momentul de față Italia are dificultăți destule în alcătuirea echipei naționale. Atotputernicia cluburilor este o realitate. Viața acestor mari societăți anonime, «în nume colectiv» sau... **mecenizate»**, are potențe și interese care depășesc autoritatea unui Valcareggi.

Italia, la Neapole, e de neconceput fără napoletanul Juliano, chiar dacă, tactic vorbind, asta nu e cea mai bună soluție.

Victoria Italiei în campionatul european este, în schimb, o mare recompensă pentru acest public inegalabil, care a așteptat timp de 30 de ani ca să se dezlănțuie, în sfîrșit, de parcă s-ar fi aflat, ca acum două milenii, în tribunele Circului Maximus de la poalele Aventinului.

Squadra azzurra, campioana europeană, este produsul supra-licitației la care a ajuns fotbalul în această țară. În același timp, însă, ea suferă, periodic, aș spune, de pe urma acestor exagerări, care fac dintr-un jucător de mîna a doua un zeu, în timp ce «zeul Djaici» rămîne, la el acasă, «un om între oameni».

Iugoslavia a demonstrat încă odată că e o inepuizabilă sursă de fotbaliști. Unii dintre ziariștii prezenți la Roma vorbeau despre «miracolul iugoslav». Jean Philippe Rethacker («l'Equipe») a răspuns însă foarte bine că **miracolul** — dacă poate fi vorba de un miracol — e doar în arta de a produce, de zeci de ani, fotbaliști de clasă internațională.

Iugoslavii au reușit la Florența o mare performanță, eliminîndu-i, **în zece oameni,** pe campionii mondiali. Stadionul din Florența a fost uimit de virtuozitățile tehnice ale iugoslavilor, care au avut un maestru al fentei pînă și în invalidul Osim. Aș spune chiar că Iugoslavia a învins Anglia printr-o nesfîrșită suită de «epigrame» tehnice care au clătinat pînă și calmul acestui mare senior al fotbalului — Bobby Moore. În partea a doua a jocului, Djaici a fost cel mai strălucitor «vîrf» al întregului turneu, fiind expresia optimă a hipersensibilității tehnice a fotbaliștilor iugoslavi.

Prima finală — aș spune, adevărata finală — a marcat neta superioritate a iugoslavilor asupra italienilor. Ziaristul italian Turini îmi spunea după joc că rezultatul normal ar fi trebuit să fie 3—0 pentru Djaici!

Pînă la urmă, însă...

5

ANGLIA, în ciuda faptului că a jucat în «deschidere» (!), rămîne Anglia, adică patria și școala fotbalului. Sur-

...opei» a fost... Bulgaria. Desigur, ...ația e oarecum exagerată, dar ea ...ce decît să confirme oscilația de ...vorbeam.

...a stînd lucrurile, să-i urmărim ..., împreună, pe componenții «cvar...ui italian».

...

...ALIA, campioană! Se confirmă, ... forța azzurilor pe teren propriu, ...eu neînvinși. Și totuși, Italia, cam...na, a fost dominată de Bișeveț și a ...at scorul în prima finală, contra

Iugoslaviei, cu nouă minute înainte de final, înscriind un gol (din lovitură liberă) în 210 minute(!)... Dacă mai adăugăm aportul direct al lui Dienst și mai ales pe cel al monedei franceze, trebuie să admitem că stupefiantul titlu **«Una notte di favola per gli azzurri»** a fost scris în primul rînd la sugestia formidabilei «serbări romane» în cinstea victoriei.

Retrăgînd acești lauri de pe fruntea Cezarului, trebuie să admitem, totuși, că fotbalul italian are un cert nivel european. Plusul de valoare al Italiei lui De Sisti și Riva (Italia **optima**) față de cea a lui Juliano și Prati (Italia **minima**) nu trebuie explicat doar prin

ITALIA—IUGOSLAVIA 1—1. Prati (16) în duel cu «zburătorul» Paunovici, care va comite peste cîteva minute greșeala fatală.

...butește să intercepteze mingea din picioarele lui Hurst. În stînga, Șesternev sosește

4

IUGOSLAVIA a fost marea revelație a turneului și cîștigătoarea lui morală. Fără Dienst, dezaprobat unanim, și fără «copilăria» lui Paunovici (fault absolut inutil în minutul 81), Iugoslavia ar fi fost astăzi campioană europeană. De-altfel, cele două locuri secunde obținute în campionatul european (la Paris și, recent, la Roma) valorează mai mult decît un titlu obținut acasă.

prinsă de replicile meridionale ale iugoslavilor, Anglia nu a găsit antidotul și a pierdut un joc pe care, cu puțină șansă, ar fi putut chiar să-l cîștige, dacă «mașina ei de război» nu s-ar fi angrenat, atît de docil, în ritmul de contratimp al lui Bobby Charlton, de nerecunoscut în duelul cu arțăgosul Trivici.

În meciul contra lui Iakușin, Anglia a redevenit, însă, campioana mondială, lăsînd impresia că poarta lui Banks nu poate fi străpunsă în vecii vecilor. Englezii s-au impus printr-o tehnică de o corectitudine exemplară și printr-un efort de demarcare care nu sfîrșește decît în minutul 90. **Formula**

ITALIA—IUGOSLAVIA 1—1. De la stînga la dreapta: Castano, Burgnich, Zoff. De ce atita precipitare? Pentru că jucătorul mascat este... Djaici.

Amintiri *din* ITALIA

Ramsey din meciul cu Iugoslavia, criticată de ziariştii englezi, a fost corectată în meciul cu echipa Uniunii Sovietice. Hurst a readus forța în atac, iar Stiles, deşi fluierat mereu, cu o rîvnă demnă de o cauză mai bună, a arătat că este de neînlocuit. Englezii au încheiat «campania italiană» fără să-şi atingă țelul, dar au lăsat tuturor impresia că mai au mari resurse şi că nu şi-au materializat potențialul din motive pe care fotbalul, cu al său barometru atît de capricios, le furnizează la tot pasul.

6

UNIUNEA SOVIETICĂ a început bine, beneficiind şi de eliminarea dirijorului italian Rivera, dar a sfîrşit modest în jocul cu Anglia, fiind ceea ce se cheamă o echipă net barată. Formația sovietică a fost handicapată de absența unor jucători ca Voronin, Cislenko şi Hurțilava, dar asta nu poate fi o scuză pentru țara cu cei mai mulți fotbalişti din lume. În jocul echipei s-a manifestat un schematism exagerat şi o monotonie ritmică perfect convenabilă englezilor. Echipa lui Iakuşin, o adevărată «echipă de seră», reuşeşte uneori să exprime mai mult decît nivelul actual al fotbalului sovietic, dar e suficient ca una din condițiile serei să nu fie întrunită, pentru ca «accidentul» să se producă.

Demult n-am mai văzut echipa Uniunii Sovietice jucînd mai cenuşiu decît în meciul cu Anglia. Să fie oare de vină lipsa lui Cislenko şi Voronin? Oricum, aceasta ne face să ne gîndim la rolul personalității în fotbal. Cislenko şi Voronin sînt două personalități. Fără ei, însuşi Bişeveț, trubadurul fotbalului sovietic, şi-a pierdut vocea...

7

Cum s-a jucat în Italia? O idee se desprinde cu precădere: întărirea apărării. Pînă şi joviala echipă a Iugoslaviei a jucat cu un **libero** — Holcer — şi cu un marcaj strict, care i-a angrenat pe toți jucătorii, într-o zonă care se întindea pînă la 30 de metri de poarta proprie. Rajko Mitici îmi spunea după victoria asupra Angliei: **«Astăzi, important e să te gîndeşti în primul rînd să nu primeşti gol. Abia după aceea te poți gîndi la golul din poarta adversă».** Şi astfel, în 210 minute de joc, Iugoslavia a primit un singur gol — dintr-o lovitură liberă (!) — înscriind două, ambele pe contraatac. (Despre a doua finală nu se poate vorbi, Iugoslavia fiind, prin forța lucrurilor, **în situația de non combat**).

Toate celelalte echipe au mizat în egală măsură pe siguranța apărării. Italia a jucat cunoscutul său **cattenaccio**, U.R.S.S.-ul — la fel. Pînă şi Anglia, pentru mulți o campioană a atacului, a avut în Bobby Moore un «om liber», această libertate permițîndu-i să-i dubleze pe toți în apărare şi să acționeze deseori, cu mingea la picior, spre centrul terenului. O singură dată un apărător englez a fost nedublat (cazul lui Moore în duelul cu Djaici, în faza de gol), şi astfel, cel mai bun apărător al «concertului italian» (Bobby Moore) a prezidat, în fond, înfrîngerea echipei sale.

Capacitatea ofensivă a tuturor echipelor a depins de clasa şi vigoarea vîrfurilor. Clasa lui Djaici a dat viață echipei iugoslave. Slăbiciunea lui Mazzola (privat de servantul Rivera) la Neapole a determinat «căderea» întregului atac italian. Aruncarea în luptă a lui Hurst a urcat brusc temperatura ofensivei engleze. În sfîrşit, jocul mai modest al lui Banişevski a coborît automat cota valorică a echipei sovietice.

Cîteva cuvinte despre conducătorii de joc.

Bobby Charlton a «guvernat» realmente jocul echipei sale. Mediocru în jocul cu Iugoslavia, Bobby s-a regăsit contra sovieticilor, şi astfel, întreaga față a echipei sale s-a schimbat. Iugoslavii — privați de Osim — au avut conducători de joc prin rotație. Pavlovici, Petkovici, Acimovici şi uneori chiar Musemici au «rotat» mereu la mijlocul terenului, într-un vîrtej care, cum spuneam, i-a derutat pînă şi pe campionii mondiali.

Rajko Mitici îmi spunea că fotbalul merge spre formula «zece apărători şi zece atacanți». Din acest punct de vedere, iugoslavii par a se afla pe drumul întrevăzut de selecționerul lor. De-altfel, Rajko Mitici, fost mare internațional iugoslav (59 de selecții), manifestă un uşor dispreț față de inflația teoretică în fotbal, conchizînd cu simplitatea practicianului «trecut prin toate» că cel mai bun sistem este... jucătorul.

Revenind la conducătorii de joc, am putea spune că, în finala a doua, Mazzola a reabilitat noțiunea conducătorului de joc, punîndu-i în valoare pe toți ceilalți coechipieri. Iar publicul italian, care ştie să vadă nu numai golul, a scandat numele lui Mazzola, tocmai pentru că a intuit cu finețe rolul înaintaşului interist, devenit în Squadra azzurra un fel de complex Corso-Suarez.

În echipa Uniunii Sovietice, absența lui Voronin a lăsat vacant postul conducătorului de joc. Atît Linaev cît şi Logofet au fost depăşiți de rolul lor, mai ales în jocul cu Anglia. Logofet, cel puțin, e lent ca Dobrin, iar pe deasupra nu are nici tehnica mijlocaşului nostru.

În concluzie, jocurile din Italia au confirmat rolul apărării întărite, importanța decisivă a unor «vîrfuri» curajoase, gata să se angajeze cu toată forța (şi, bineînțeles, subtilitatea) în zidul apărărilor adverse şi, mai mult decît oricînd, **ridicarea pe o treaptă nouă a noțiunii jucător-complet, care reprezintă, la urma urmelor, nevoia firească a fotbalului de** a se **autodepăşi.** Trecîndu-i în revistă pe jucătorii care au evoluat la Florența, la Neapole şi la Roma, gîndul te poartă spre Bobby Charlton şi spre celălalt Bobby — Moore, ca fiind prototipul jucătorului complet. Această impresie nu este întîmplătoare. Anglia e, probabil, țara care asigură cea mai bună instruire şi cea mai bună pregătire atletică copiilor şi juniorilor săi. Iar dacă englezii pierd din cînd în cînd, e pentru că întîlnesc, «din cînd în cînd», cîte un «ucenic vrăjitor» de tipul lui Djaici, care le pune o întrebare de Sfinx, exploatînd tocmai echilibrul interior al englezilor. Acel echilibru care asigură mersul sigur al Albionului fotbalistic, dar care «clachează» uneori tocmai datorită aversiunii sale față de expansiunile de tip latin, aşa cum a fost cazul cu slavii sudici ai lui Rajko Mitici.

8

Care au fost momentele cele mai spectaculoase ale «concertului italian»? Ar putea fi invocate momentele de virtuozitate ale iugoslavilor în partida cu Anglia; sau cele de calmă presiune ale englezilor în meciul cu Uniunea Sovietică; sau, în sfîrşit, dezlănțuirea **Squadrei** în primele minute ale celei de a doua finale. Toate aceste ipoteze ar putea fi, însă, contestate. În fotbal, aprecierile de ordin estetic au un registru care depăşeşte orice legi.

Ceea ce nu se poate contesta, însă, din nici un punct de vedere este marele moment-spectacol oferit de publicul italian. N-am să repet superlativele închinate acestui public de mai toți cronicarii noştri aflați în Italia. Cel mult, pot adăuga că fantezia dezlănțuirii romane în acea noapte de pomină a uimit şi chiar a înfricoşat zecile de mii de turişti surprinşi de «lava» acestui entuziasm.

Peste cîteva secunde va începe ultima şi chinuitoarea manşă de 30 de minute a primei finale ITALIA—IUGOSLAVIA. Un moment din tabăra iugoslavă. În mijloc: antrenorul Stankovici. În stînga: Holcer, Acimovici (10). În dreapta: Paunovici, Trivici (21).

Calvarul ultimelor minute ale finalei a doua. Un nou asalt italian la poarta vlăguită a Iugoslaviei.

Altceva aş vrea să remarc. Mă gindesc in primul rind la sprijinul permanent pe care tribunele il acordă idolilor lor. În ziua primei finale, in jumătatea de oră premergătoare «vedetei» Italia-Iugoslavia, intreaga **Centomila** s-a angajat intr-un cor de o intensitate greu de inchipuit, pentru ca «Domingo» (Domenghini) să audă, de acolo, din «catacombele» vestiarului, că Roma... aşteaptă.

La apariţia **squadrei**, a inceput beţia steagurilor. Acea impresionantă beţie a steagurilor, a celor 20 sau 30 de mii de steaguri care păreau să spună că nu Roma, ci intreaga Italie aşteaptă. Nu mai e cazul să vă spun, cred, că puternica fanfară a celor 144 de muzicanţi n-a fost auzită nici o clipă in tot timpul intonării imnului italian.

Iată, aşadar, un public in faţa căruia te simţi dator să nu te cruţi un singur moment. Iar dacă adăugăm că aceşti inflăcăraţi **tifosi** aplaudă pină şi greşelile favoriţilor lor, tabloul devine complet.

9

Şi-acum, despre rolul monedei franceze.

Ideea de a oferi unei monede **drept de viaţă şi de moarte** ni se pare cel puţin ciudată. După doi ani de bătălii, in care departajările au fost decise de sutimi de gol, iată că, intr-un moment cheie, zborul unei monede decide soarta unui intreg campionat. Ni se va aduce obiecţia că nu se poate prelungi la infinit un turneu final. Dar obiecţia nu e rezistentă. Dacă cele patru echipe s-ar fi angajat intr-un **turneu**, «fiecare cu fiecare», totul s-ar fi rezolvat in trei zile de joc. (De altfel, şi aşa — datorită finalei duble — s-a jucat trei zile). Mai mult decit atit, meciurile ar fi durat doar 90 de minute, dat fiind că un clasament de turneu nu respinge jocul egal.

Dar, chiar dacă, prin absurd, s-ar respinge această propunere, tot nu vedem justificat apelul la... monedă. De ce n-ar fi mai fotbalistic apelul la formula **lovitura de la 11 m?** Ar fi prea puerilă? Dacă ne gindim că Pele, Puskas sau Eusebio au ratat asemenea lovituri, formula departajării cu lovituri de la 11 m ar fi oricum preferabilă.

A doua problemă ridicată de acest turneu final e legată de anomalia interdicţiei de a inlocui un jucător de cimp. Consecinţă a unei tradiţii greşit interlese, această prevedere a viciat cel puţin două jocuri. Italia fără Rivera şi Iugoslavia fără Osim au fost handicapate chiar din start. În legătură cu aceasta, mi se pare la fel de ciudat, pe de altă parte, dreptul de a inlocui **în masă**, intr-un meci de... rejucare. La urma urmei, disputa Italia-Iugoslavia a fost un meci de 210 minute. Faptul că miezul nopţii a intrerupt jocul nu trebuie să permită o asemenea «schimbare la faţă», ţinind seama în primul rind de severitatea prevederilor pentru primele 120 de minute.

10

Să incercăm să fixăm acum poziţia fotbalului nostru faţă de «concertul italian».

Mai intii, să ne descreţim puţin frunţile. Aş vrea să vă amintesc că in preliminariile Campionatului european e vorba de cele opt grupe — echipa noastră naţională a avut **atacul cel mai productiv:** 18 goluri. Nu e nici o glumă.

Lăsind, totuşi, gluma de o parte, să vedem ce ne desparte de «cei patru», şi nu numai de «cei patru».

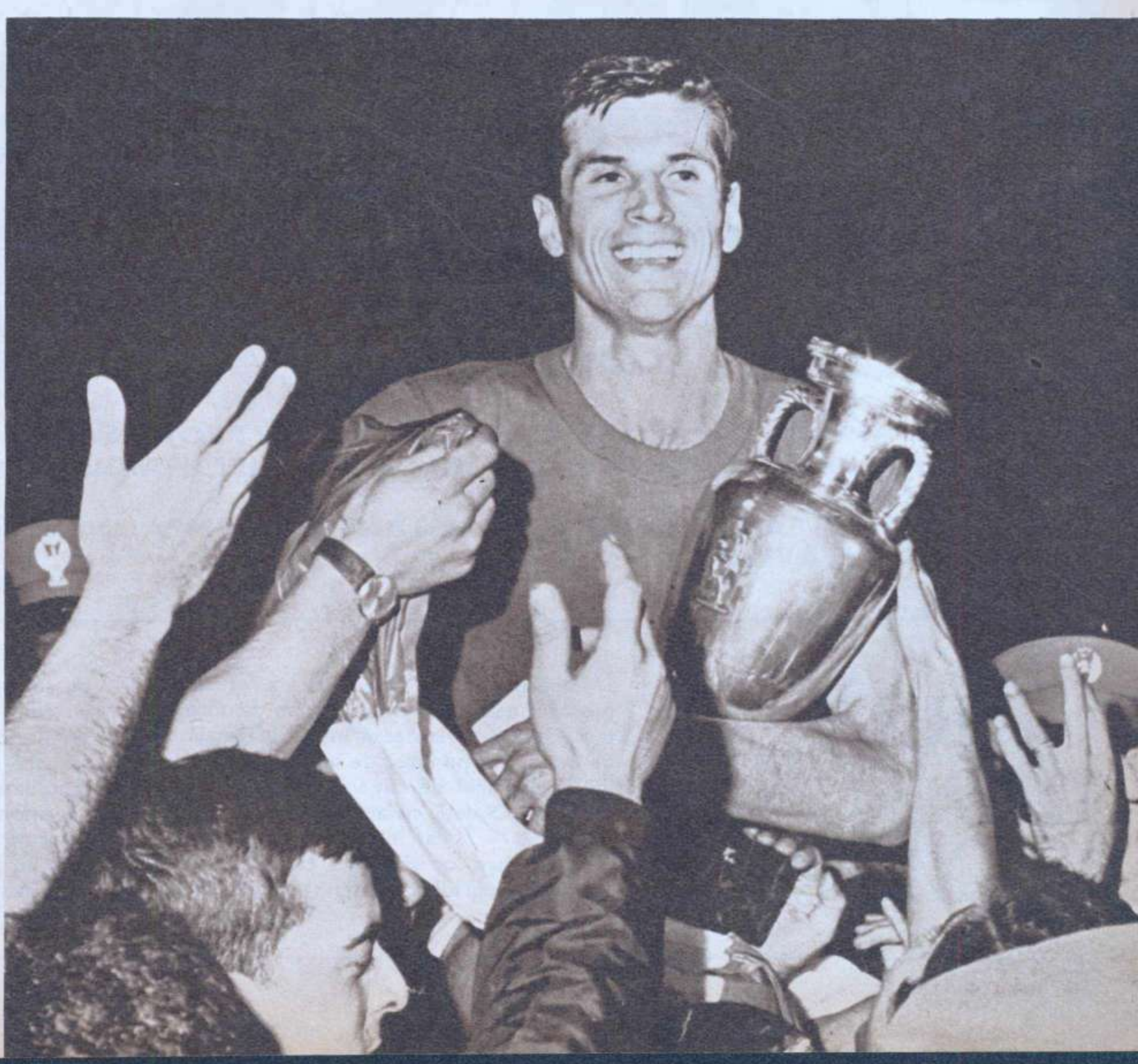
Din capul locului, trebuie să acceptăm că avem «paşi in urmă» la toate capitolele. Din punct de vedere tehnic, un Mazzola, un Rivera, un Facchetti, un Hurst, un Charlton, un Moore, un Djaici, un Pavlovici, un Fazlaghici, un Biseveţ, un Voronin, un Şesternev (am luat cite un om pentru fiecare compartiment) sint superiori jucătorilor noştri de frunte, chiar dacă ne-am gindi numai la faptul că primii «desenează» pe gazon cu o viteză mai mare. De asemenea, «tehnica de masă» a apărărilor — să recurgem şi la acest etalon minimal — este superioară in cazul Angliei, Italiei sau Iugoslaviei.

Din punct de vedere tactic, decalajul e de asemenea substanţial. Şi asta nu atit pentru motivul că «cei patru» au ajuns la soluţii ideale, cit datorită faptului că noi nu am ajuns incă la concluzii precise, menţinind tradiţionala intirziere de 4—5 ani.

Dar, ceea ce impresionează cel mai mult este uriaşul decalaj care există intre angajarea fizică şi psihică a tuturor jucătorilor prezenţi in Italia şi angajarea fizică (şi mai ales psihică) a fotbaliştilor noştri. În Italia, absolut fără nici o excepţie, jucătorii au «tras» pină in ultima secundă. Se simte la tot pasul răspunderea personală a fiecărui jucător in parte. N-am văzut niciodată situaţii in care jucătorii «celor patru» să fi manifestat măcar intenţia de a scăpa de minge, «pasind» răspunderea unui partener mai slab plasat. N-am văzut niciodată un jucător incercind să-şi «atenueze» răspunderea printr-un plasament in.... umbra fazei. În marea majoritate a cazurilor, jucătorii au trăit total **meciul întreg, faza** şi chiar **clipa.** Cel mai sugestiv exemplu este cel al lui Osim, care, in urma unei accidentări care ar fi impus, in mod normal, trecerea lui pe bancă, in poziţie culcat, a rămas pe teren, s-a mişcat cu preţul unor eforturi dureroase, iar in ultimele minute, «minutele de foc» după golul lui Djaici, in partida cu Anglia, a pornit cu mingea la picior, şchiop şi incovoiat de durere, uimindu-i pe ziariştii englezi de la masa presei, şi, in primul rind, pe Hunter, care il abandonase de mult, pentru a mări capacitatea de şoc a campionilor mondiali.

În zilele turneului final din Italia, televiziunea italiană a transmis un excelent montaj, oferind publicului două portrete paralele ale lui John şi «Bob» Kennedy. L-am revăzut şi l-am reauzit astfel pe fostul preşedinte al Statelor Unite, care spunea, printre altele, referindu-se la programul său: «**Orice drum, fie chiar şi un drum de o mie de mile, începe cu un simplu pas». Mutatis mutandis** şi, bineinţeles, păstrind proporţiile, drumul de o mie de mile al fotbalului nostru **trebuie să înceapă** cu **un pas.** Iar acest pas trebuie să fie schimbarea atitudinii jucătorilor noştri faţă de fotbal. O schimbare care nu depinde, însă, numai şi numai de ei...

Facchetti, zeul victoriei!...

STEAUA CAMPIOANĂ

1967—1968: O CAMPIOANĂ RENĂSCUTĂ DIN PROPRIA-I CENUȘĂ — STEAUA.
Rîndul de sus: SĂTMĂREANU, ROTARU, JENEI, HAIDU, NEGREA, HĂLMĂGEANU, D. NICOLAE.
Jos: PANTEA, D. POPESCU, CONSTANTIN, VOINEA. Din echipa care a jucat la Ploiești lipsește SORIN AVRAM.

CURSĂ DE URMĂRIRE

Cucerind, după 7 ani, pentru a 7-a oară campionatul celor mai bune echipe de fotbal din țară, Steaua se lansează într-o originală cursă de urmărire: punerea de acord a cifrelor care indică numărul de cupe și cel de campionate cîștigate. O dată cu această victorie, scorul a devenit 8 — 7, dar în favoarea Cupei.

Paralel are loc și o altă cursă — în scopul regăsirii propriului prestigiu neglijat, din păcate, cîtăva vreme.

Acum elevii lui Covaci-Onisie, după «șapte ani de-acasă» în care, după îndelungi căutări se pare că s-au regăsit, își vor pune probabil candidatura cu mai multă hotărîre la păstrarea hegemoniei, cel puțin în amintirea marii C.C.A. de acum un deceniu.

Și nu putem decît să le urăm celor de azi să fie la înălțimea celor de ieri...

Micro istorie olimpică ilustrată

(4)

1932 LOS ANGELES

Din nou S.U.A. primesc prin orașul Los Angeles dreptul de organizare a unei ediții olimpice. Este urmarea meritelor incontestabile pe care le aduseseră sportivii americani pe arena olimpică, la Olimpiadele de pînă acum. Din păcate, numărul sportivilor este mult mai redus din cauza distanței foarte mari, în special pentru europeni. Astfel, la startul celor 17 discipline din programul olimpic se află numai 1408 sportivi reprezentînd 37 țări. Întrecerile durează numai o săptămînă, de la 31 iulie la 7 august și din acest punct de vedere, programul este foarte concentrat. Ca noutate consemnăm construirea primului sat olimpic de către organizatorii americani, care este foarte bine primit de către toți concurenții, fiind încetățenit astfel ca o condiție de acordare a organizării Jocurilor Olimpice. De asemenea, se reduce numărul participanților la numai 3 la fiecare probă.

Figura centrală a Jocurilor este americana Mildred Didrickson, învingătoare la 80 m garduri, suliță și clasată pe locul II la înălțime.

Consemnăm ca excepțional duelul dintre americanii Carr și Eastman la 400 m, soldat cu un nou record mondial și cel dintre Tolan și Metcavfe la 100 m încheiat cu victoria micuțului negru Eddie Tolan.

Este necesar a aminti și de situația cu totul ieșită din comun prin care în proba de 400 m garduri, cîștigătorul probei Robert Tisdall primește titlul de campion olimpic, iar cel de al doilea clasat Glen Hardin pe cel de recordman mondial. Curiozitatea era îndreptățită pe acea vreme deoarece Tisdall doborîse în trecere cîteva stinghii de garduri și regulamentul nu permitea pentru omologare acest lucru. Acum însă...

La natație se afirmă cu tărie echipa Japoniei, care cucerește mai multe titluri de campioni în dauna americanilor în primul rînd, care își văd pozițiile amenințate în această disciplină în care recolta lor de aur fusese dominantă pînă acum.

Marjorie Gestring, la 13 ani campioană olimpică la sărituri în apă în anul 1936.

În ansamblu americanii domină Jocurile recoltînd cel mai mare număr de medalii. Este și normal dacă vom ține seama de amploarea sportului în această țară și de faptul că Jocurile Olimpice se desfășoară la ei acasă. Iată și clasamentul pe națiuni:

Țara	*Aur*	*Argint*	*Bronz*
S.U.A.	42	32	30
Italia	12	12	13
Franța	10	5	4
Suedia	9	5	10
Japonia	7	7	4
Ungaria	6	5	6
Finlanda	5	8	12
Anglia	4	7	5
Germania	3	12	5
Australia	3	1	1
Argentina	3	1	—
Canada	2	5	8
Olanda	2	5	—
Polonia	2	1	4
Africa de Sud	2	—	3
Irlanda	2	—	—
Cehoslovacia	1	2	1
Austria	1	1	3
India	1	—	—
Danemarca	—	3	3
Mexic	—	2	—
Elveția	—	1	—
N. Zeelandă	—	1	—
Lituania	—	1	—
Filipine	—	—	3
Spania	—	—	1

Jesse Owens un nume care nu mai necesită o prezentare specială. Întreaga lume sportivă a fost de acord, în mai multe rînduri, cu titlul acordat lui de cel mai valoros sportiv al tuturor timpurilor.

Glen Morris, regele stadionului sau mai bine-zis campionul olimpic la decatlon.

1936 BERLIN

Întrecerile au avut loc între 2 și 16 august la Berlin. Numărul sportivilor atinge o cifră foarte mare: 4 069 din 49 de țări care se întrec la nu mai puțin de 22 ramuri. Întrecerilor li se dă o atenție deosebită. Nivelul lor atinge apogeul, obținîndu-se rezultate și recorduri deosebit de valoroase. Eroul Jocurilor Olimpice este negrul american Jesse Owens, care în decurs de 7 zile cucerește 4 medalii de aur la 100 m, 200 m, lungime și este coautor la victoria ștafetei sale de 4×100 m. O victorie senzațională cucerește neozeelandezul Jack Lovelock la 1 500 m și japonezul Kite Son la maraton. Finlandezii domină în continuare fondul, cucerind și de această dată victoria la 5 000, 10 000 și 3 000 m obstacole. Japonezul Naoto Tajima sare pentru prima dată în lume 16 m la triplusalt și recordul va dura mulți ani. La alte ramuri sportive victoriile sînt împărțite. Americanii și japonezii își împart victoriile la natație, primii domină însă săriturile în apă. Nordicii se impun la lupte greco-romane, iar Cehoslovacia și Germania cuceresc cîte 3 titluri la caiac-canoe. Fotbalul italian trăiește alte zile de glorie după victoria din campionatul mondial, adjudecîndu-și și titlul olimpic. Germanii prin acel excepțional Schwartzkopf se impun în gimnastică.

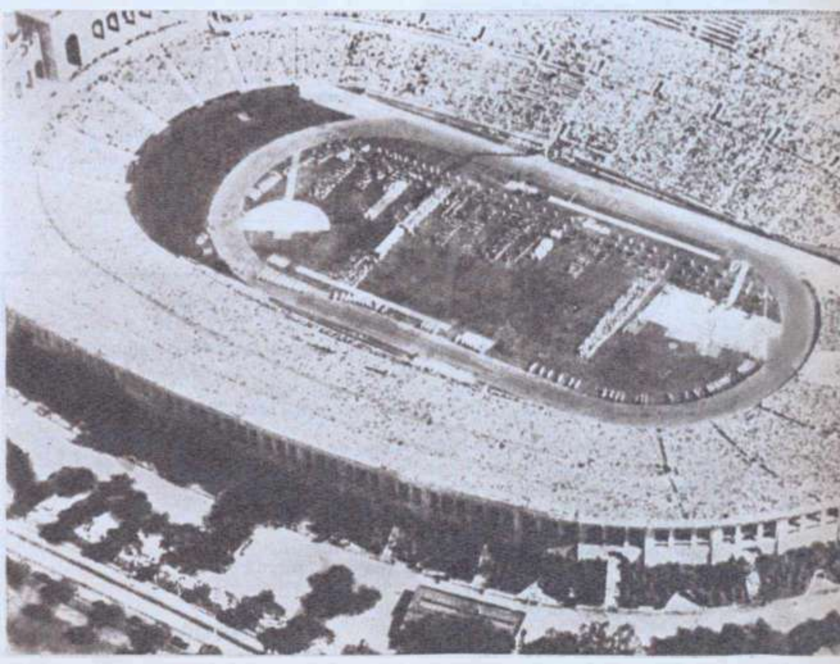
România este și ea prezentă cu un lot numeros la întreceri. Cea mai mare satisfacție o aduce călărețul Henri Rang, care cucerește medalia olimpică de argint. În proba pe echipe, Marele Premiu al Națiunilor, echipa României termină întrecerea pe locul 2 dar este descalificată astfel că ratăm o altă medalie. În sfîrșit luptătorul Iosif Tojer se clasează pe un remarcabil loc 5, anunțînd de pe atunci valoarea luptelor din țara noastră în anii care vor veni.

În ansamblu, sportivii germani îi întrec pe cei americani, ceea ce constituie o mare surpriză. Iată clasamentul pe națiuni:

Țara	*Aur*	*Argint*	*Bronz*
Germania	33	26	30
S.U.A.	23	21	12
Ungaria	10	1	5
Italia	8	9	5
Franța	7	6	6
Finlanda	7	6	6
Suedia	6	5	9
Japonia	6	4	8
Olanda	6	4	7
Anglia	4	7	3
Austria	3	7	1
Cehoslovacia	3	5	—
Canada	2	2	5
Estonia	2	2	3
Argentina	2	2	3
Egipt	2	1	2
Elveția	1	9	5
Norvegia	1	3	2
Turcia	1	—	1
N. Zeelandă	1	—	—
India	1	—	—
Polonia	—	3	3
Danemarca	—	2	3
Lituania	—	1	1
Africa de Sud	—	1	—
România	—	1	—
Iugoslavia	—	1	—
Australia	—	—	3
Mexic	—	—	3
Belgia	—	—	2
Filipine	—	—	1
Portugalia	—	—	1

Nicolae MĂRĂSESCU

Celebrul stadion olimpic de la Los Angeles în timpul festivității de deschidere a Jocurilor Olimpice din 1932.

magazin

PRIMO CARNERA... AL ROMÂNIEI

«Numai cu 5 lei îl puteți vedea pe regele uriașilor! Nu pierdeți ocazia! Are 2,42 m și cîntărește 183 de kilograme!».

La Oradea sau la Craiova, la Cluj sau la Ploiești, oriunde apărea, uriașul Gogu Ștefănescu, el stîrnea senzație. Se muta cu baraca din localitate în localitate, ca să-și cîștige pîinea. Curioșii se îngheșuiau să vadă minunea. Într-o zi, sufocat de aerul îmbîcsit al barăcii, a ieșit în oraș. Se plimba pe Calea Unirii din Craiova. Trecînd pe lîngă o casă cu un etaj, și-a aruncat privirile în balcon și, înălțîndu-se pe vîrfuri, rupea o floare dintr-un ghiveci poleit.

În vara anului 1934 «regele uriașilor» apăru în București și își instală baraca în Tîrgul Moșilor. În cîteva zile se dusese vestea despre vlăjganul care sta în baraca de lemn. Atras de cele auzite, într-o zi a venit în Tîrgul Moșilor și antrenorul de box Umberto Lancia. Intrînd în baracă, a rămas stupefiat. Nu-i venea să creadă că are în față un om cu o asemenea statură. A venit și în ziua următoare. Lui Lancia îi încolțise ideea de a-i propune să devină boxer.

— Vei cîștiga bani mulți, vom merge și în străinătate, îi spuse el uriașului, care-l privea atent, puțin neîncrezător.

După cîteva zile, Lancia l-a adus pe Gogu Ștefănescu în sala de box a C.F.R.-ului. Obținuse un prim succes. Dar de abia acum începea greul. Văzîndu-l pe Gogu, ceilalți boxeri au rămas cu... gurile căscate. Unul dintre ei abia putu schița, într-un tîrziu, cîteva cuvinte: «uite măi ce gogeamite om». De atunci i se trage lui Gogu Ștefănescu porecla de Gogea-Mitu. Trăise într-o barcă de bîlci, așa că vă imaginați cîtă strădanie a depus Lancia pentru ca uriașul să devină boxer, să-și folosească așa cum trebuie formidabila sa alonje. Lancia a fost un antrenor mare și era recunoscut pentru răbdarea sa. I-a alcătuit un program de antrenament foarte tare și, după un an de zile, în toamna lui 1935 l-a urcat pentru prima oară în ring. Debutul lui Gogea Mitu a avut loc pe arena Venus, într-un meci internațional, pentru că nici un boxer român nu se încumeta să-l înfrunte. Adversarul său a fost italianul Severio Grizzo. Lui Gogea Mitu i-a fost suficientă o singură lovitură la cap, ca să-l trimită pe italian în lumea viselor. Aceeași soartă a avut-o, după cîteva săptămîni, și Dumitru Pavelescu (care cîntărea 110 kg). Ringul trosnea din toate încheieturile, gata-gata să se rupă.

Isprăvile lui Gogea-Mitu n-au rămas fără ecou în străinătate. I s-au făcut oferte pentru a susține meciuri în Franța, Italia și S.U.A. Umberto Lancia visa chiar titlul mondial. După ce a susținut un meci demonstrativ cu faimosul pugilist negru George Godfrey(care devenise campion mondial, versiunea I.B.U.), Gogea Mitu și Lancia au plecat la Paris. Aici, «Carnera al României» (așa l-au poreclit francezii) este opus lui Bergman, un uriaș de 2,05 m, cu care termină la egalitate. Face, în continuare, un turneu de exhibiții în sudul Franței, după care urma să plece, împreună cu Lancia, în Italia și de aici, în America. Dar iată că se apropia Paștele. Gogea-Mitu voia să petreacă sărbătorile în comuna natală, Mîrșani-Dolj. Se înapoiază acasă, unde din nefericire contractează o pneumonie și, în iunie 1936, moare. Viața mizeră din baraca bîlciului și-a spus cuvîntul. «Carnera al României» și-a marcat prezența în lumea ringului ca un meteor, cînd nu împlinise încă 23 de ani...

R. CĂLĂRĂȘANU

ÎN FOTOGRAFII:

Paris, 1936. Cinci boxeri francezi au ținut să facă o fotografie «de album», împreună cu uriașul Gogea-Mitu.

Meci demonstrativ la București. Pe ring, Gogea-Mitu și boxerul de culoare, George Godfrey.

CITITORII FOTOGRAFIAZĂ

Inspirat, desigur, de întrecerile cicliste, **OCTAVIAN RĂDULESCU** din București ne-a trimis acest... spectaculos instantaneu pe care l-a intitulat «Ultimele verificări înainte de cursă».

SPORTUL STUDENȚESC - 1935

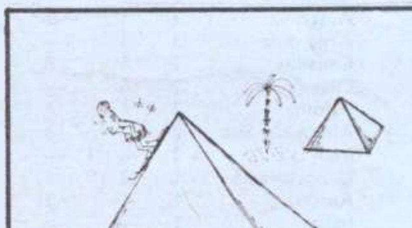
O fotografie-amintire a rugbiștilor-studenți, campioni ai țării acum 33 de ani. Iată-i aliniați pe gazonul stadionului A.N.E.F. (azi Republicii), după meciul care i-a consacrat. Studenții bucureșteni cîștigau al patrulea titlu (1925, 1929, 1932, 1935). Au mai urmat apoi alte două tiluri: în 1939 și, ultimul, în 1946.

În fotografie, autorii acestei victorii. De la stînga la dreapta: în picioare — P. Gonnetant, conducător, F. Herck (arbitru), N. Macarovici, I. Adamescu, N. Diaconu, D. Riegler, R. Cameniță, I. Tarabega, P. Florian, C. Dinescu, Gh. Dumitrescu și A. Mărășescu. Jos — D. Iovănescu, I. Buzoianu (căpitanul echipei), I. Jipescu. Gh. Fîntîneanu, A. Damian și I. Andrieș.

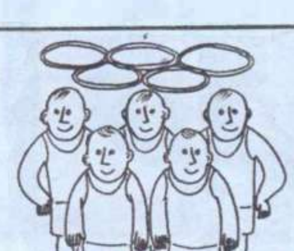
micromotive sportive

— Ospătar, o «Grasă»! Să nu mai spună antrenorul că am o comportare... slabă!
— Joc «Prono» de la 10 ani. — Și n-ai... obosit?
— Halterofilul: Păcat că nu m-ați cunoscut cu vreo 20 de kilograme mai înainte...
— Meciul de handbal e de la 3 la 5 sau de la 5 la 3?
— Atleții de la «înălțime» citesc pe... sărite?
— Sportivul bibliofil: Îmi place «ION»... Ionescu.
— Lanterna roșie: ochiul de pisică al... clasamentului.
— Judo: greco-romane «made in Japan».
— Un baschetbalist bun la coș n-are... fumuri.
— În tinerețe a făcut și el tir,cică. Nu era... puști???
— Box cu umbra: mini-box.
— Parașuta: colac de salvare... aerian.

Titi GHEORGHIU-Vaslui

SCHI LA PIRAMIDE

«SFINȚII» ÎN 1968

Desene de Octavian **ANDRONIC**

MOTOBAL

Motobalul — un soi de fotbal pe motociclete — se bucură de o mare popularitate în Uniunea Sovietică. Privind fotografia alăturată ne putem da seama că sportul acesta este deosebit de spectaculos. Vă puteți imagina cu cîtă încordare urmăresc spectatorii o cursă pe extremă, o centrare și o preluare, cu aproape... o sută pe oră, a centrului înaintaș!
În imagine, o fază din partida echipelor Nord Baku și S.K.A. Novosibirsk, încheiată cu 3—1 în favoarea primei formații

VICTORIE!

Cînd acest cuvînt magic răsună pe terenul de sport, toate eforturile care au dus la împlinirea visului de glorie au fost uitate. Trăiește numai bucuria victoriei. Priviți fotografiile de mai jos. Eforturile antrenamentelor dure aparțin de-acum trecutului. «Trăiască prezentul! Trăiască victoria!» — acestea sînt cuvintele ce se pot citi atît pe fețele cicliștilor Hoejlung (Danemarca), Schoeteres (Belgia) și Kegel (Polonia) — sosiți pe primele locuri într-o etapă a Cursei Păcii, cît și pe figurile fotbaliștilor Tony Brown, Graham Williams și Ian Collard, a căror echipă, West Bromwich Albion, a cîștigat Cupa Angliei.

JOACA LUI NANCY GREENE

În trecere prin Paris, unde a primit trofeul acordat celei mai bune schioare a anului 1968, supercampioana canadiană Nancy Greene nu a rezistat plăcerii de a-și pune în picioare — fie și în plină vară — schiurile.
Iat-o pe drăgălașa Nancy schiind pe apa fluviului Sena.

CICLIȘTI SĂ AVEM...

«Cicliști să avem, că roți...» — pare a spune maestrul cehoslovac Mojmir Javorik, făcînd un control de calitate la depozitul fabricii de anvelope «Octombrie roșu» din Gottwaldov. Produsele acestei fabrici sînt cunoscute și apreciate de foarte mulți cicliști din Europa. De altfel, 60% din totalul producției de anvelope este destinat exportului. Un amănunt: la ultima ediție a Cursei Păcii, 14 echipe naționale au rulat pe cauciucurile fabricii din Gottwaldov.

SPORTUL LA... ACADEMIA FRANCEZĂ

De curînd au avut loc la Academia Franceză alegeri pentru desemnarea unui nou... ocupant al fotoliului de academician. Un istoric, Philippe Erlanger și un poet, Pierre Emmanuel, se înfruntau. Scrutinul a dat cîștig de cauză poetului.

Dar ceea ce vrem să subliniem — și imaginile alăturate o dovedesc din plin — este că amîndoi competitorii practică cotidian exercițiul fizic.

De unde se vede — încă o dată — că munca intelectuală poate face «casă bună» cu sportul. Ba am spune că adevăratul intelectual găsește un compliment necesar în exercițiul fizic.

În fotografii:

Poetul Pierre Emmanuel, și-a amenajat într-una din camere aparate pentru exercițiile fizice pe care — și la 52 de ani — le practică zi de zi.

Philippe Erlanger, ministru plenipotențiar și fondator al festivalului de la Cannes, face zilnic exerciții de «Yoga».

MEXICO 68

FAVORIŢI OLIMPICI

ROLAND MATTHES

„Voi confirma în Mexic“

Ne-am obişnuit cu «minunile» în sport, mai ales în acela al luptei pe culoarele de apă. Periodic, asemenea unor focuri de artificii, pe lista recordurilor mondiale de nataţie apar sclateierile unor performanţe menite să facă senzaţie. Autorii lor? Necunoscuţi pînă mai ieri. Este cazul fenomenalului Roland Matthes, actualmente «înotătorul nr. 1» al R.D. Germane.

În anul 1966, numele lui Roland Matthes nu figura printre primii 100 înotători din lume. Iar în toamna anului următor, în numai şapte săptămîni de tentative de record, care au umplut rubricile de nataţie cu semne de exclamare, tînărul «spatist» din Leipzig devenea o mare vedetă. Să recapitulăm acest marş triumfal semnat Roland Matthes:

20 septembrie — 110 y spate în 60,1 sec.(cu 1,4 sec.mai rapid decît vechiul record mondial al australianului John Monckton).

21 septembrie — 100 m spate în 58,4 sec.(0,7 sec.sub timpul recordmanului mondial Charles Hickcox).

29 octombrie — 200 m spate în 2:11,1 record european, realizat la Ciudad de Mexico, în condiţii olimpice.

7 noiembrie — 200 m spate în 2:07,9 răpind recordului mondial al americanului Hickcox mai mult de o secundă.

Iată cîteva argumente pentru a-l considera pe Roland Matthes (17 ani) capabil să mărească breşa de victorii europene la Olimpiadă, breşă iniţiată de sovietica Galina Prozumenscikova la Tokio.

JAY SILVESTER

„Am făcut primul pas!“

Jay este un bine cunoscut aruncător de disc. De altfel, Silvester rămîne în analele atletismului drept deschizătorul de pîrtie al graniţei celor 60 m, realizaţi de el încă în anul 1961.

Născut la 27 august 1937, la Plymouth, în statul Utah, înalt de 1,89 m şi în greutate de 105 kg., Silvester a început atletismul în anul 1951. Din acel an, performanţele sale au marcat următoarea evoluţie: 15 ani (1952) 32,99; 16 ani (1953) 40,60; 17 ani (1954) 43,95; 18 ani (1955) 51,93; 19 ani (1956) 48,12; 20 ani (1957) 52,53; 21 ani (1958) 55,34; 22 ani (1959) 56,08; 23 ani (1960) 58,19; 24 ani (1961) 60,72; 25 ani (1962) 60,85; 26 ani (1963) 62,37; 27 ani (1964) 61,19; 28 ani (1965) 64,16; 29 ani (1966) 57,81; 30 ani (1967) 62,59; 31 ani (1968) 66,54!

Silvester este un multilateral atlet. Aleargă 100 yarzi (91,44 m) în 11,0; sare 6,80 m la lungime şi 1,80 m la înălţime. La aruncarea greutăţii deţine un rezultat deosebit 19,96 m! De altfel la această probă în ultimii ani s-a aflat de fiecare dată printre fruntaşii mondiali ai probei.

La Jocurile Olimpice de la Tokio, Silvester s-a clasat pe locul 4 în finala discului. El este un minunat exemplu de perseverenţă pentru atingerea scopului propus. Prea puţini mai credeau într-o revenire la nivel mondial a acestui atlet cu atît mai puţin în doborîrea recordului mondial, la care parcă alţii erau mai îndreptăţiţi după evoluţia din ultimii ani. Dar Jay a infirmat toate pronosticurile şi şi-a pus amprenta categoric pe lista favoriţilor olimpici pentru Mexic. Să aşteptăm acum replica adversarilor săi...

CONCURSUL DE FOTOGRAFII al revistei

Revista «Sport» organizează cu începere de la 25 iunie a.c., un concurs de fotografii cu subiect sportiv, deschis tuturor iubitorilor genului, amatori şi profesionişti.

Participanţilor le este oferită o tematică deosebit de bogată: imagini din activitatea sportivă de masă şi de performanţă din asociaţii şi cluburi, din întreprinderi, instituţii, şcoli şi universităţi, de la sate; aspecte de la întreceri oficiale şi amicale, fotografii de stadioane şi baze sportive sau ale terenurilor simple, amenajate de iubitorii sportului, instantanee turistice, portrete de sportivi fruntaşi etc.

În concurs sînt admise fotografii alb-negru pe hîrtie lucioasă, de format 18×24 cm. Ele vor fi însoţite de note care să indice numele autorului, adresa, profesia, titlul fotografiei. Numărul fotografiilor trimise de un participant este nelimitat.

Revista «Sport» va publica unele fotografii primite pentru concurs, plătind drepturile legale de autor, fără a anticipa asupra rezultatului concursului.

Menţionăm că vor fi primite în concurs numai fotografii care nu au mai fost publicate.

Se vor acorda următoarele premii:

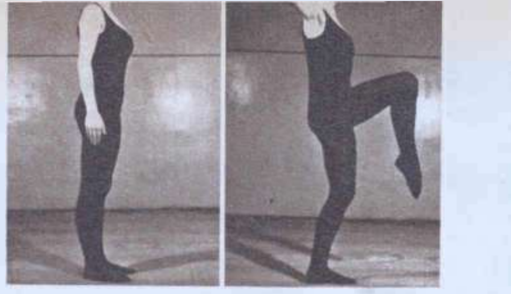
— Premiul I	**1 500 lei**
— Premiul II	**1 000 lei**
— Premiul III	**500 lei**
— 5 menţiuni a	**200 lei**

Fotografiile vor fi trimise pînă în ziua de 1 noiembrie a.c., data poştei, pe adresa: Vasile Conta 16, redacţia revistei «Sport», cu menţiunea «FOTO — 1968».

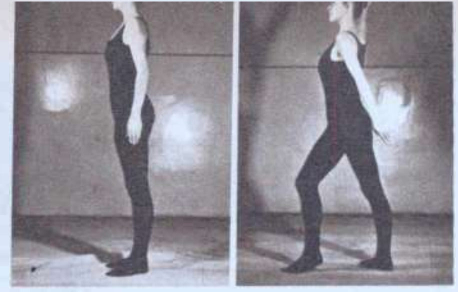
CÎTEVA DIN

SECRETELE

tinereții, sănătății, frumuseții

I

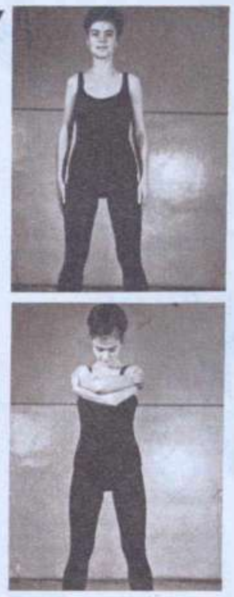

II

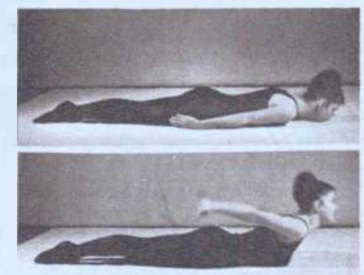
EXERCIȚII PENTRU DEZVOLTAREA FIZICĂ GENERALĂ (2)

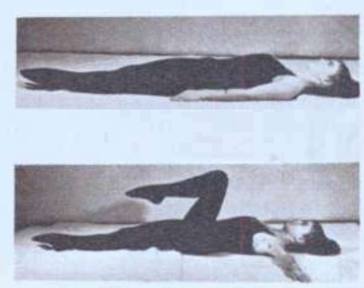
III

IV

V

VI

Considerăm că v-ați obișnuit cu mișcările din lecția precedentă. În momentul de față este bine să introduceți în program și alte mișcări, pentru a evita monotonia. Mai tîrziu, veți putea combina cele două suite de exerciții, formînd o a treia, la care însă veți scădea numărul de repetări, astfel că lecția va deveni mai dinamică.

De fiecare dată însă trebuie să respectați anumite principii: la început veți executa mișcări pentru brațe și picioare, care fiind mai ușoare, pregătesc organismul pentru efort, îl încălzesc. Mișcările mai grele le faceți în partea de mijloc a lecției, după care încheiați la fel cu exerciții ușoare, de liniștire.

Vă reamintim să intercalați des, între mișcări, exerciții de respirație. Cei mai puțin antrenați vor face acest lucru ori de cîte ori simt nevoia unei scurte pauze. Lecția se va încheia în mod obligatoriu cu respirație profundă.

Este de dorit ca încă de la început să învățați corect fiecare mișcare. E preferabil să se scadă la început numărul de repetări, dar exercițiul să fie făcut corect.

Din lecția prezentă primul exercițiu se adresează membrelor inferioare, al doilea celor superioare.

Al treilea întărește musculatura abdominală, pe cînd al cincilea contractă toată musculatura spatelui și a cefei. Este un exercițiu greu.

În încheiere am introdus o mișcare de liniștire, după care faceți cîteva inspirații profunde și expirații lungi.

Ambele grupe de exerciții se adresează oamenilor sănătoși, dar care din cauza activității statice, de birou, au o musculatură slabă, tinerilor care doresc să se dezvolte armonios, femeilor care înafara obligațiilor profesionale au și o muncă menajeră.

Deși fiecare persoană face multă mișcare în cursul unei zile, totuși aceasta nu suplinește efectele deosebit de bune ale gimnasticii făcute sistematic. Nu regretați cele cîteva minute pe care le rupeți zilnic din timpul dumneavoastră, ele vor fi recuperate cu dobîndă printr-o sănătate înfloritoare și o putere de muncă mult crescută.

dr. Edit PETRUȚ

Ex. 1. Mers 30 de pași cu brațele lateral. La fiecare pas veți ridica genunchiul îndoit cît mai sus, aproape de piept.

Ex. 2. Douăzeci de pași mers cu arcuirea alternativă a brațului stîng și drept, întinse sus.

Ex. 3. Culcat pe spate, cu brațele întinse lateral, veți executa 12 ridicări de trunchi, cu brațele la ceafă. Cînd ați ajuns cu trunchiul la verticală răsuciți corpul spre dreapta și stînga alternativ, după care reveniți în poziția inițială.

Ex. 4. De respirație. Veți executa 5 respirații profunde pe nas, din depărtat stînd. La inspirație brațele pe lîngă corp. La expirație încrucișați brațele pe piept și presați coastele înclinînd și bărbia în piept.

Ex. 5. Înainte culcat, brațele pe lîngă corp. Din această poziție veți executa 16 ridicări de trunchi, cît mai sus, cu capul pe spate, concomitent cu încleștarea mîinilor și întinderea brațelor la spate.

Ex. 6. Din culcat pe spate, cu brațele pe lîngă corp, veți îndoi pe rînd fiecare genunchi la piept, cu vîrful piciorului perfect întins. Repetați exercițiul de 20 de ori, concomitent cu ducerea brațelor lateral.

Încheiem programul cu exercițiul de respirație de la numărul 4.

prof. Marga CONSTANTINESCU

Foto: Ion MIHĂIC

Bravo, ILEANA!

(ILEANA SILAI - 2:02,6 pe 800m- a doua performanță mondială a anului)

SPORT

LEI 2,5